

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

* ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ *

ΑΘΗΝΑΙ

25 Ὀκτωβρίου 1933
 Ἔτος Α'.—Ἀριθ. φύλλου 15
 Τιμὴ τεύχους Δρχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ
 ΜΑΡΙΑ — ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ
 Γραφεία: Σόλωνος 18α

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Ἑσωτερικοῦ . . . Δρχ. 75
 Ἑξωτερικοῦ . . . Σελίνια 5
 Ἀμερικῆς . . . Δολλάριον 1
 Αἰγύπτου . . . Γ. Δ. 25

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

«Τὰ Ἑλληνόπουλα» θεωροῦν καθήκον τους ν' ἀφιερῶσουν σήμερα τὴν πρώτη τους σελίδα στὴν Σαπφῶ Ἐνουάλη, σὰν μιὰ ἐλαχίστη ἔνδειξι τιμῆς κι' εὐγνωμοσύνης, τῆς παιδικῆς ψυχῆς, πρὸς τὴν ἐκλειπούσαν φυσιογνωμίαν, ἐκείνης ποὺ ὑπῆρξε μιὰ μεγάλη φίλη τῶν παιδιῶν.

Ἡ Σαπφῶ Ἐνουάλη, κόρη τοῦ ἄλλοτε προσένου τῆς Ἑλλάδος καὶ γνωστοτάτου λογίου, Λάμπρου Ἐνουάλη, εἶχε ἀφοσιωθῆ ἀπὸ τὴν νεαρωτάτη ἡλικία της στὸν διδασκαλικὸ κλάδο.

Ἐδόθηκε στὴ μεγάλη ἀποστολὴ μὲ ὅλη της τὴν ψυχὴ, ἔχοντας ὡς μόνον σκοπὸ τῆς ζωῆς της νὰ σκορπίζη τὴ χαρὰ σ' ὅσα παιδάκια εἶχε κοντά της.

Γιὰ τὰ παιδάκια αὐτὰ ἡ Σαπφῶ Ἐνουάλη δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ἡ δασκάλα, ἡ δασκάλα ποὺ ἐμπνέει τὸν

φόβο καὶ τὸν στεγνὸ σεβασμὸ.

Θέλησε στὴ λέξι αὐτὴ νὰ περικλείσῃ ὅλη τὴν ἀπέραντη ἔννοια ποὺ μπορεῖ νὰ τῆς δώσῃ ὅποιος τὴν νοιώθῃ πραγματικά, περιβάλλοντας τοὺς ἐκάστοτε μαθητὰς της μὲ μιὰ συγκινητικὴ μητρικὴ στοργὴ καὶ ἀποβλέποντας ὄχι μόνον στὴν πνευματικὴ τους ἀνάπτυξι, ἀλλὰ πρὸ πάντων στὴν ἐξέλιξι ὅλων τῶν ψυχικῶν παιδικῶν των δυνάμεων.

Τὸ ὄπλο της ἦταν ἓνα μονάχα, ἡ τρυφερότης, καὶ μ' αὐτὴν κατώρθωνε θαύματα, ὅπως πολὺς φορές τὴν εἶχαμε ἀκούσει τὴν ἴδια νὰ τὸ ὁμολογῇ.

Ἐπὶ μιὰ δολόκληρη ὀκταετία διηύθυνε τὸ Ὀρφανοτροφεῖο τῆς «Ἐθνικῆς Στέγης» καὶ οἱ ἐκάστοτε ἐπισκέπται ἀπεχόμεζαν τὴν ἐντύπωσι, ὅτι τὸ Ὀρφανοτροφεῖο αὐτὸ δὲν ἐστέγαζε μικρὰ ὄρφανὰ, ἀλλὰ μιὰ

Ἡ Σαπφῶ Ἐνουάλη

εὐτυχισμένη οἰκογένεια, πού ἀπαρτίζετο ἀπὸ τὴν μητέρα καὶ τὰ ἑκατὸ καὶ πλέον παιδάκια τῆς, ὅλα γελαστά, εὐθυμα καὶ καλομίλητα.

Καὶ τὰ παιδάκια αὐτὰ, μὲ τὸ μοναδικὸ ἔνστικτο πού χαρακτηρίζει τὴν παιδικὴ ψυχὴ, εἶχαν ὅλα μὲ μιὰ φωνὴ ἐπονομάση τὴν διευθύντρια τους:

«Μαμά κυρία!»

Ἡ Σαπφὼ Ἐνυάλῃ δεχότανε τὸν τίτλο αὐτὸ μὲ κάποια συγκρατημένη συγκίνησι, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη αὐθόρμητη παιδικὴ ἐκδήλωσι.

Τὸ παιδί! Τὸ παιδί, γιὰ τὴν Σαπφὼ Ἐνυάλῃ ἦτανε μιὰ θρησκεία.

Γι' αὐτὸ ζητοῦμε σήμερα ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μας, νὰ σταματήσουν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν σκέψι τους, στὰ πενήγρὰ μας αὐτὰ λόγια, πού τόσο ἀνίσχυρα εἶναι ν' ἀπεικονίσουν τὴν ἀληθινὴ ὁμορφιά μιᾶς μεγάλης μητέρας, γι' αὐτὸ καὶ γιὰ κάτι ἄλλο ἀκόμη, γιατί ἡ Σαπφὼ Ἐνυάλῃ ὅταν ἐσχεδιάζαμε τὴν ἐκδοσι τοῦ Περιοδικοῦ σας ὑπῆρξε ὁ καλὸς καὶ ἐμπνευσμένος συμβουλὸς μας.

Ἀνέκδοτα

Ευφορικὴ ἀνεκτικότης

Ἡ σύζυγος τοῦ Σωκράτους Ξανθίπη ἀφοῦ ἐπανηλλειμένως τὸν ἔβριζε μὲ τὰς χυδαιοτέρας ἐκφράσεις κατέληξε μιὰ ἡμέρα νὰ τοῦ πετάξῃ ἕνα κουβὰ νερὸ στὸ κεφάλι.

Ὁ Σωκράτης μὲ τὴν περιώνυμο ἀνεκτικότητα του παρετήρησε εἰς τοὺς παρευρισκομένους φίλους του:

«Δὲν εἶχα μήπως προβλέψῃ πὼς ἔπειτα ἀπὸ τοὺς κερανοὺς θὰ ἐρχόταν ἡ βροχή!»

× × ×

Πατριотισμὸς

Ἐνας βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων εἰὼ προετοιμάζετο γιὰ μιὰ καταστρεπτικὴ ἐπίθεσι, ἠθέλησε νὰ προφυλάξῃ ἕνα γέρο ὀγδό-

νητα χρόνων ἀπὸ τὸν κινδύνον, ἀπομακρίνοντας τον ἀπὸ τὴν Σπάρτη.

«Ἄρχοντά μου, εἶπε ὁ γέρον, γιὰτὶ νὰ μὲ στείλῃς τόσο μακρυνὰ γιὰ νὰ εὗρω τὸν τάφο μου, ἀφοῦ τὸ πεδῖον τῆς μάχης μπορεῖ νὰ μοῦ τὸν προσφέρει;

Ὁ βασιλεὺς τοῦ ἐπέτρεψε νὰ παραμείνῃ, καὶ ὁ γέρον συγκεντρώνοντας ὅλας του τὰς δυνάμεις ἔπεσε ἐνδόξως ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς πατρίδος του.

× × ×

Ἀκούσιος Ἐβαινος

Ὁ περίφημος ζωγράφος Βάν-Ντάϊκ ἦταν μαθητὴς τοῦ ἐπίσης περιφήμου Ροῦμπενς.

Μίαν ἡμέρα πού ὁ Ροῦμπενς εἶχε ἀπουσιάζει ἀπὸ τὸ ἐργαστήριό του, ὁ Βάν Ντάϊκ καὶ οἱ συμμαθηταὶ του, ἐκύτταζαν μὲ θαυμασμὸ ἕνα πίνακα, τὸν ὁποῖον ὁ Ροῦμπενς εἶχε μόλις ἀρχίσει νὰ ἐκτελεῖ.

Καθὼς ἔσπρωχναν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ὅμως, γιὰ νὰ τὸν ἰδοῦν καλλίτερα ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ μεγάλου ζωγράφου ἐξ ἀπροσεξίας ἐσκόνταψε καὶ ἔπεσε ἐπάνω στὸν πίνακα καταστρέφοντας μέγα μέρος τῆς ἐργασίας τοῦ καθηγητοῦ των.

Τρομαγμένοι ἀπὸ τὴν καταστροφὴ πού εἶχε γίνει οἱ μαθηταὶ τοῦ Ροῦμπενς ἔσπευσαν νὰ παρακινήσουν τὸν Βάν Ντάϊκ, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ ἐπιτηδειότερος μεταξὺ των νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀπροσεξία προοιῦ τὴν ἀντιληφθῆ ὁ Ροῦμπενς.

Ὁ Βάν-Ντάϊκ σπεύδει νὰ ἀναλάβῃ τὸ δύσκολο αὐτὸ ἔργο καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀπομιμηθῇ κατὰ τὸ δυνατὸν τὴν τέχνην τοῦ μεγάλου καθηγητοῦ.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ δύο ὥρες ὁ Ροῦμπενς ἐπανέρχεται στὸ ἐργαστήριό του οἶχνει ἕνα βλέμμα εἰς τὸν πίνακά του, καὶ ἀποτεινόμενος ἱκανοποιημένος πρὸς τοὺς μαθητὰς του, τοὺς λέγει:

«Τὶ λέτε, τὸ ἔργο αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ καλλίτερα πού ἔκανα στὴν ζωὴ μου;»

Ἡ Τέχνη

Ὁ Φάνης στὸ Μοῦσειο

Εἶχαμε μὴ στὴν τρίτην αἴθουσα τῆς γλυπτικῆς... Στὸ βάθος ὁ ὄρατος Ἐρμῆς τῆς Ἄνδρου μὲ τὴ θλιμμένη καὶ ὄνειροπόλο ἐκφρασι κίνησε τὴν προσοχὴ τοῦ Φάνη.

— Ὁρατὸς νέος Μοῖζεϊ λιγάνι μὲ τὸν Ἐρμῆ τοῦ Πραξιτέλους ποῦχα δὴ σὲ εἰκόνας...

— Δὲν ἔχεις ἄδικο, Φάνη... τὸ ἔργο αὐτὸ, ἐπιτύμβιο ἀγάλμα, βρέθηκε στὴν Ἄνδρο. Εἶναι ἀντίγραφο τῶν Ρωμαϊκῶν χρόνων. Ἀσφαλῶς ὅμως ὁ γλύπτης ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὸν Ἐρμῆ τοῦ Πραξιτέλους... Τὸ σῶμα, σπρηγμένο σὲ μιὰ κολῶνα, ἔχει τὴν λυγρότητα καὶ χάρι πού μόνο ὁ Πραξιτέλης ἤξερε νὰ δίνῃ σ' ἀγάλματά του... Ἀκόμη κι' ἡ ἐκφρασι τοῦ προσώπου προσπαθεῖ ν' ἀντιγράψῃ τ' ὄνειροπόλῃα καὶ τὴν ἀκαθόριστη μεγαλοχολία πού ἔδινε στὸ βλέμμα ὁ Πραξιτέλης. Μὰ κῦττα ἐδῶ πλάϊ τρία ἀνάγλυφα. Αὐτὰ λένε πὼς εἶναι τοῦ ἴδιου τοῦ Πραξι-

τέλους. Ἦσαν ἀπὸ τὸ βάθρον ἑνὸς συμπλέγματος πού χάθηκε. Ὁ Ἀπόλλων καθισμένος κρατεῖ τὴ λύρα του κι' ἀκούει κάποιον πού παίζει τὸν αὐτὸ μὲ μεγάλην προσάθεια. Ὁ αὐλητὴς αὐτός, Φάνη, εἶναι ὁ Μαρσῦας πού καυχῆθηκε πὼς ξεπερνᾷ στὴ μουσικὴ κι' αὐτὸ τὸν Ἀπόλλωνα... Ὁ θεὸς δὲ δέχθηκε τὴν προσβολὴ καὶ τὸν προσάλεσε ν' ἀγωνιστοῦνε, ποῖος θὰ παίξῃ καλλίτερα... Κῦτταξε τὸ θεὸ τῆς Μουσικῆς μὲ τὴ γιλήνην κι' αὐτοπεποίθησι περιμένει τὴ σειρά του... καὶ δὲς μὲ τὴ νευρικότητα κι' ἀγωνία παίξει τὸ σουραῦλι του ὁ Μαρσῦας...

— Καὶ εἰ ἔγινε στὸ τέλος, θείτσα... ποῖος νίκησε; καὶ ποῖος εἶναι ὁ περιεργὸς ἄνθρωπος πού στέκει ἀνάμεσα εἰς τοὺς δυὸ μουσικούς;

— Αὐτὸς εἶναι ἕνας Σκύθης δοῦλος πού στὸ τέλος — ὅπως λέει ὁ σκληρὸς μῦθος ἔγδαρε ζωντανὸ τὸ νικημένο Μαρσῦα, γιὰ νὰ μὴ τολμή-

σῃ ποτὲ ἄλλος θνητὸς νὰ τὰ βάλλῃ μὲ τοὺς θεούς. — Καὶ οἱ κοπέλλες στὰ διπλανά ἀνάγλυφα τὶ παριστάνουν;

— Εἶναι οἱ Μοῦσες... μὴ βιασθῆς νὰ μοῦ πῆς πὼς δὲν εἶμι ἀκίχο. ἐπειδὴ εἶναι 6... ἦσαν κι' ἄλλες τρεῖς στὸ τέταρτο ἀνάγλυφο τοῦ βάθρου πού χάθηκε...

Ὁ Φάνης ὅμως ἴσως νὰ μὴν ἀκουσε τὰ λόγια μου. Ἦταν προσηλωμένος σ' ἕνα πσιλῶριο κεφάλι τοῦ Τιτάνο Ἄνιτου πού εἶχε σωθῆ μαζὺ μ' ἕνα κεφάλι τῆς Ἀρτέμιδος κι' ἄλλο ἕνα τῆς Δήμητρας ἀπὸ ἕνα περίφημο σύμπλεγμα πού ὁ γλύπτης Δημιῶν εἶχε κάμει στὴ Λυκόσουρα τῆς Ἀρκαδίας.

— Τὶ ἐκφρασι ζωρῆ πού ἔχουν τὰ ἀθῶα μάτια τοῦ Τιτάνο, θείτσα. Σίγουρα εἶχαν ἐνθετες πέτρες πού ἔφυγαν... Πόση μεγαλοπέπεια θάχε ὅλο τὸ ἔργο!

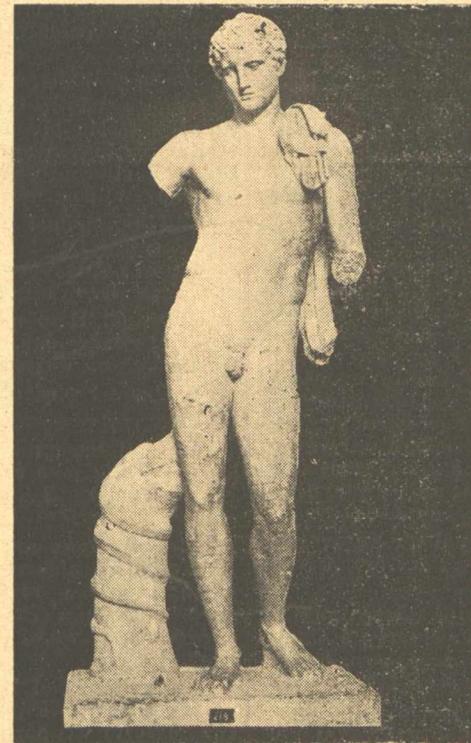
Μὰ δὲ μῆτκα σὲ πολὺς λεπτομέρειες, γιατί μᾶς περίμεναν τόσα ἄλλα...

Στὴν τετάρτη μικρὴ αἴθουσα τὸ πσιλῶριο ἀγάλμα τῆς Θέμιδος, τῆς θεᾶς τῆς δικαιοσύνης μᾶς κράτησε ἀρκετὴ ὥρα... Ὁ Φάνης ἔμαθε τὸ ὄνομα τοῦ Γλύπτου «Χαιρέστρατος» καὶ μὲ αὐτήσε γιατί, ἐνῶ εἶναι νεώτερο ἔργο φαίνεται τόσο σοβαρό... Μὰ πρὶν ἀπαντήσω τὸ βρῆκε μοναχὸς του.

— Ἐρῶ... ἔρῶ, θείτσα, δὲ μπορεῖ βέβαια παρὰ νᾶναι ἔτσι σοβαρὸ, ἀγέλαστη καὶ μεγαλοπρεπὴς ἡ θεὰ τῆς δικαιοσύνης...

Ἐπὶ τέλος μῆτκα μὲ στὴν αἴθουσα τοῦ Ποσειδῶνος τῆς Μήλου. Ὁ Φάνης κατενθουσιασμένος κῦτταξε τὸ θεὸ τῆς θάλασσας μὲ τὸ πσιλῶριο βλέμμα καὶ τὴν ἐπίσημη στάσι.

— Κῦτταξε, θείτσα, τὸν Ποσειδῶνα. Καθὼς ἔχει τὸ ἕνα του χέρι στὴ μέση καὶ μὲ τὸ ἄλλο σπ-

Ὁ Ἐρμῆς τῆς Ἄνδρου

ρίζεται στην τριανιά του, θαρρείς πώς είναι μπροστά στη θάλασσα και καμαρώνει το βασιλείο του ή διατάσσει τα κύματα να πάψουν την άγρια όρμη τους και να κόμουν γαλήνη... Πού βρέθηκε;

— Το έργο αυτό βρέθηκε, Φάνη, στη Μήλο.. είναι καλού τεχνίτη του 3 π. χ. αιώνα. Λένε πώς ίσως ήταν στο ίδιο σύμπλεγμα τοποθετημένος βίος στην περίφημη Ἀφροδίτη της Μήλου που βρίσκεται στο Μουσείο του Λούβρου σ-ὸ Παρίσι... Ἐχει ἀκούσει γι' αὐτήν;

— Πῶς! Ὁ θεῖος Γιάννης πού ἔχει πάει στο Παρίσι μούλεγε πώς τὴν ἔχουν σὲ μιὰ ξεχωριστὴ αἴθουσα πού οἱ τοῖχοι τῆς εἶναι ντυμένοι ὄλο κόκκινο βελούδο.. και ἡ ἀσπράδα τοῦ μαρμάρου κάνει μεγάλη ἐντύπωση μέσα σὲ κείνο τὸ περιβάλλον... Ἀχ, νὰ πήγαινα νὰ τὴν ἐβλεπα, θεῖτσα...

— Σοῦ τὸ εὐχομαι, Φάνη, μὰ γιὰ τὴν ὥρα ἃς κοιτάζουμε τοῦτα πού εἶναι μπροστά μας...
ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ—ΠΑΠΑΔΑΚΙ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ ἡμέρα τῶν Ζώων

Δὲν μοῦ λέτε παιδιά μου, γιορτάσατε και σεῖς προχθὲς τὴν ἡμέραν τῶν Ζώων; Και τί συμπεράσματα ἐβγάλατε; Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν τὴν γιορτάσα. Μὲ τὴν μανία πού ἔχω νὰ σκέπτομαι διαρκῶς, καθὼς σηκώθηκα ἐκεῖνο τὸ πρωὶ και εἶδα τοὺς μικροὺς προσκόπους νὰ μοιράζουν στὸν κόσμο χαρτάκια, ἀρχισα ἀμέσως νὰ μοιράζω και ἀπὸ σκέψη σὲ σκέψη ἐφθάσα στο τέλος εἰς τὸ συμπέρασμα νὰ γίνω Ζῶων γιὰ νὰ ἰδῶ τί ἐντύπωση θὰ κάμη και εἰς τὰ ζῶα αὐτὴ ἡ ἐορτὴ. Ἐγίνα λοιπὸν μὲ τὴν σκέψη μου ποιντάκι. **Κ'** εἶπα ἀπὸ μέσα μου σὰν ἓνα ἀληθινὸ ποιντάκι.

— «Ἀφοῦ σήμερα εἶναι ἡ ἐορτὴ τῶν Ζώων και ἀφοῦ σήμερα οἱ ἄνθρωποι ἀπεφάσισαν νὰ φαίνονται καλοὶ πρὸς τὰ ζῶα, ἃς ἔβρω λίγο ἀπὸ τὴν τρῦπα μου νὰ τραγιάνω λίγο τυράκι!.

— Ἐξεπερόβαλα λοιπὸν μὲ τρόμο πάντα και ἐβγάλα τὴν μουσουδίτσα μου κοιτάζοντας δεξιὰ και ἀριστερά. Μὰ ἔξαφνα ἡ καρδούλα μου χτύπησε δυνατὰ. Εἶδα τὰ λαμπερὰ μάτια τῆς ψιψίνας πού μὲ μαγνητίζαν σὰν νὰ ζητοῦσαν νὰ μὲ τραβήξουν πσιὸ ἔξω και νὰ μὲ παραδόσουν στο νύχια τῆς. Ἐκρούφθηκα ἀμέσως πάλι μέσα στὴν τρῦπα μου, λέγοντας:

— Τί κρίμα νὰ μὴν εἶναι και ἡ γάτα ἄνθρωπος; Θὰ γιόρταζε κι' αὐτὴ τώρα και δὲν θὰ μὲ πειράζε!»

Ἀπὸ τὴν τρυπίτσα μου ὅμως ἐπρόσεχα πάντα, και ὅτα τέλος εἶδα τὴν γάτα νὰ φωνῆ ἐτόλμησα νὰ βγῶ μὲ θάρρος και ἐσαρκάλωσα ἐπάνω στο μπουφέ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ τυριου.

Τὴν στιγμὴ ὅμως πού τὸ βρήκα και ἐτοιμαζόμουνα νὰ φάγω λιγούλακι ἀπὸ τὴν γωνιά του ἄκουσα πατήματα και εἶδα τὴν κυρία τοῦ σπιτιου νὰ ἔρχεται μέσα.

Τὴν κοίταξα μὲ φόβο περιμένοντας νὰ τὴν δῶ νὰ μὲ κυνηγᾷ μὲ κανένα ξύλο.

Ἐκείνη ὅμως μ' ἐκοίταξε και χωρὶς νὰ πῆ τίποτε ἐβγήκε σιγά, σιγά πάλι ἔξω.

— Ὡστε στ' ἀλήθεια λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι ἀποφάσισαν γιὰ μιὰ μέρα νὰ μὴν εἶναι κακοὶ μὲ τὰ ζῶα, εἶπα μέσα μου.

Και γεμᾶτο χαρὰ ἀρχισα νὰ ροκανίζω τὸ ὠραῖο τυρί.

Σὲ λίγο ὅμως ξανάκουσα βήματα και εἶδα πάλι τὴν κυρία και τὴν κόρη τῆς νὰ μπαίνουν μέσα στο δωμάτιο.

Αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια δὲν φοβήθηκα και πολὺ.

— Νὰ δῆς, εἶπα, πού θ' ἀρχουνται νὰ μοῦ φέρουν και κανένα μπισκότο γιὰ φρουτο!

Και πραγματικὰ εἶδα τὴν κόρη πού κρατοῦσε ἓνα κροκέτο κουτί πού εἶχε κἀτι μέσα...

Ἦλθαν σιμὰ μου. Ἐγὼ γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισα πῶς θὰ μὲ χτυπήσουν και ἔκανα νὰ φύγω. Μὰ ἐκείνες ἀφηκαν τὸ κουτί χάμω μὲ προσοχὴ και ὕστερα ἐβγήκαν πάλι ἔξω χωρὶς θόρυβο.

Γύρισα και κοίταξα τὸ κουτί. Ἦταν συρμάτινο και εἶχε ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ μιὰ πόρτα ἀνοιχτή. Στο βάθος εἶδα νὰ κρέμμεται ἓνα κομμάτι ζυμπόν.

Γεμᾶτο χαρὰ γιὰ τὸν ὀρεκτικὸ μεζὲ ἔτρεξα στο κουτί, μῆλκα μέσα και σήκωσα τὴ μουσουδά μου νὰ δαγκώσω τὸ ζυμπόν.

Ἄλλοίμονό μου! Ἐνας τρομερὸς κρότος μ' ἔκανε νὰ τιναχθῶ. Ἦ πόρτα τοῦ κουτιου εἶχε κλείση ξαφνικὰ και βρέθηκα κλεισμένο στὴ συρμάτινη φυλακὴ μου.

Ἐτρεχα σὰν τρελλὸ ψάχνοντας μιὰ τρῦπα γιὰ νὰ βγῶ. Μὰ δὲν εὔρισκα πουθενά.

Και τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσα κἀτι τρομερὰ γέλια και εἶδα πάλι τὴν κυρία και τὴν κόρη νὰ μπαίνουν στο δωμάτιο.

— Τὸν πιάσαμε! τὸν πιάσαμε! φώναζαν και ἡ δυὸ των.

Τίς κοίταξα παρακλητικὰ μὲ τὰ «φοβισμένα μου μάτια σὰν νὰ τοὺς ἔλεγα νὰ μὲ λυπηθοῦν».

Μὰ πού! Ἦ κόρη πῆρε τὴ φάκα και τὴν ἔβγαλε ἔξω στὴν αὐλὴ.

Τὴν ἄκουσα νὰ φωνάζη:

— Ψιψίνα! ψιψίνα! ἔλα ἐδῶ!

Εἶδα τὴν γάτα πού ἐρχότανε τρέχοντας.

Ἦ κόρη ἀκούμπισε κἀπο τὴ φάκα και ἀφοῦ μ' ἔδειξε στὴ γάτα ἐτοιμάσθηκε ν' ἀνοίξη τὴν πορτίτσα και νὰ μὲ παραδόση στὰ νύχια τοῦ θηρίου.

Ἦ τελευταία μου στιγμὴ ἐφθασε! Ἦ πόρτα ἀνοίξε. Τὸ πόδι τῆς γάτας, ἓνα πελώριο πόδι μὲ κἀτι τρομερὰ νύχια, πεταμένα ἔξω, χῶθηκε μέσα στὴ φάκα, μ' ἐπλησίασε και... στο τίναγμα ἀπάνω πού ἔκανα νὰ ξεφύγω τὸ γάντζωμα, ἐξύπνησα!!

Ναὶ παιδιά μου! Ἦταν εὐτυχὸς ὄνειρο! Δὲν ἦμον ποτὲ ποιντάκι και εἶσαι δὲν εἶχα τὴν δυστυχία νὰ δοκιμάσω τὴν ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων.

ΦΗΓΚΑΡΩ

ΜΙΑ ΠΑΝΑΡΧΑΙΑ ΑΣΚΗΣΙΣ

ΠΩΣ ΠΑΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΣΚΑΚΙ

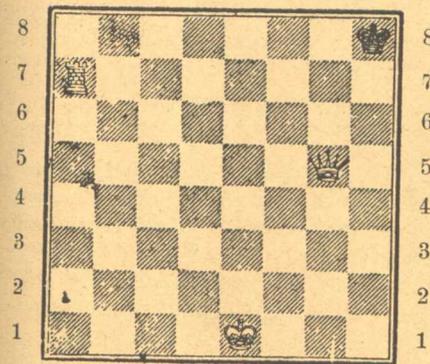
10. Γενικῶς πᾶσα ἀτακτος κίνησις θεωρεῖται ὡς καλῶς γενομένη ἐφ' ὅσον ὁ ἀντίπαλος ἔκαμε τὴν ἀκόλουθον ἰδικήν του κίνησιν χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ.

11. Ὁ Βασιλεὺς εἶναι «πάτ» ὅταν δὲν δύναται νὰ κινήθῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του και ὅταν δὲν ἔχει νὰ κινήση κανένα ἄλλο πιόνι ἢ ἀξιωματικόν.

Παράδειγμα. Ὅπως βλέπετε εἰς τὸν πίνακα 1 ὁ μαῦρος Βασιλεὺς ἔχει χάση ὅλα του τὰ κομμάτια, ἔμεινε μόνος εἰς τὴν κάζαν θ8 και εἶναι ἡ σειρὰ του νὰ παίξῃ Δὲν ἔμπορεῖ ὅμως νὰ κινήθῃ πουθενά. Διότι εἰς μὲν τὴν κάζαν η8 τὸν ἀπειλεῖ ἡ ἄσπρη Βασίλισσα, εἰς τὴν κάζαν θ7 τὸν ἀπειλεῖ ὁ ἄσπρος Πύργος εἰς δὲ τὴν κάζαν η7 τὸν ἀπειλοῦν συγχρόνως και ἡ βασίλισσα και ὁ Πύργος.

Ἐπομένως ὁ μαῦρος Β. εἶναι «πάτ» και ἡ παρτίδα ἄκνηρος διότι κανεὶς δὲν κερδίζει

α β γ δ ε ζ η θ

α β γ δ ε ζ η θ
«Πίναξ 1. Πάτ»

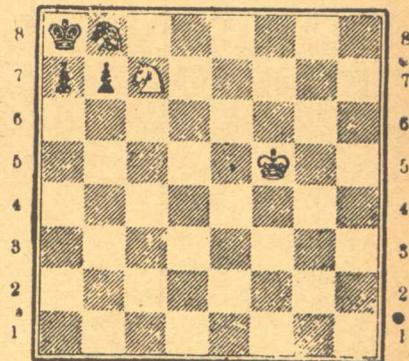
Γι' αὐτὸ ὅταν εὐρισκόμεθα πρὸς τὸ τέλος μιᾶς παρτίδας πρέπει νὰ προσέχωμε πολὺ νὰ μὴ γίνῃ «πάτ». Διότι ὅταν ὁ ἀντίπαλος εἶναι ἀσθενέστερος και ἔχει ὀλιγώτερα κομμάτια προσπαθεῖ πάντοτε νὰ γίνῃ «πάτ» διὰ νὰ μὴ χάσῃ.

12. Τὸ παιγνίδι τελειώνει ὅταν ὁ ἀντίπαλος Βασιλεὺς γίνῃ «μάτ» ὅταν προσβληθῆ δηλαδὴ ἀπὸ ἓνα ἐχθρικὸν κομμάτι και δὲν ἔχει νὰ φύγῃ εἰς καμμίαν ἄλλην θέσιν και ἐπομένως αἰχμαλωτίζεται.

Παράδειγμα βλέπετε εἰς τὸν πίνακα 2.

Τὸ ἄσπρο ἄλογο ἐκινήθη εἰς τὴν θέσιν γ7 και δίδει «σάχ» εἰς τὸν μαῦρον Βασιλέα ὁ ποῖος ὅμως δὲν ἔχει νὰ κινήθῃ πουθενά ἀφοῦ αἱ γύρω του κάζες α7, β7 και β8 κατέχονται ἀπὸ τὰ μαῦρα πιόνια και τὸ μαῦρο ἄλογο. Γίνεται λοιπὸν «μάτ» και κερδίζουν οἱ ἄσπροι.

α β γ δ ε ζ η θ

α β γ δ ε ζ η θ
Πίναξ 2. «Μάτ»

13. Συμβαίνει συχνὰ πρὸς τὸ τέλος μιᾶς παρτίδας ὁ ἓνας παίκτης νὰ μείνῃ μόνον μὲ ἓνα ἢ δύο ἀξιωματικούς ἀπέναντι τοῦ ἀντιπάλου β:σιλέως ἢ και μὲ ἓνα μόνο κομμάτι. Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν τὸ «μάτ» εἶναι μὲν δύσκολον ἀλλ' ὄχι και ἀδύνατον ἐὰν ὁ παίκτης εἶναι μελετημένος.

Τέτοια δύσκολα «μάτ» εἶναι τὸ τοῦ Ἄλογου και τοῦ Τρελλοῦ ἐναντίον μόνον τοῦ ἐχθροῦ Βασιλέως, τὸ τοῦ Πύργου και τοῦ Τρελλοῦ ἐναντίον Πύργου και Βασιλέως και τὸ τῆς Βασίλισσης ἐναντίον Πύργου και Βασιλέως.

Ἐπειδὴ ὅμως τὰ «μάτ» αὐτὰ, ὅπως θὰ ἴδωμεν ἄλλοτε, χρειάζονται μαθηματικὸς ὑπολογισμούς και πιθανὸν ἓνας παίκτης νὰ μὴν ἔμπορῆ νὰ τοὺς κάμη, τοῦ παρέχεται συνήθως τὸ δικαίωμα νὰ κάμη 60 κινήσεις μετὰ τὰς ὁποίας ἐὰν δὲν κατορθώσῃ νὰ κάμη «μάτ» ἢ παρτίδα γίνεται «ρεμίς» (remise) δηλαδὴ ἀκυρώνεται διότι κανεὶς δὲν κερδίζει. Αὐτοὶ εἶναι οἱ γενικοὶ κανόνες τοῦ

παιγνιδιού τους όποιους πρέπει να ακολουθή ἕνας παίκτης.

Πρέπει όμως ακόμη να ἔχουν ὄψ' ὄψιν των οἱ παῖκται, μερικὰς γενικὰς ἀρχὰς, τὰς όποιὰς δέον να ἐφαρμόζουν και τὰς όποιὰς θὰ μάθουν σὺν τῷ χρόνῳ.

Μιά γενική ἀρχή εἶναι να φροντίζετε να βγάξετε ἐγκαιρῶς ὄλους σας τούς ἀξιωματικούς ἀπὸ τὴν ἀρχή τοῦ παιγνιδιού, ὥστε να μπορεῖτε να τούς διαθέσετε διὰ μίαν ἐπίθεσιν.

Ἐπίσης να μὴν ἀφήνετε ποτὲ ἀκάλυπτον τὸν Βασιλέα σας, ὁ όποιός πρέπει να προστατεύεται ἀπὸ ἕνα ἢ δύο πύονια τουλάχιστον.

Ὅλα αὐτὰ όμως θὰ τὰ μάθετε βαθμηδὸν ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον μάθημα, ὁπότε θ' ἀρχίσουμε πλέον να παραθέτουμε τὰ «κλασσικά» λεγόμενα ἀνοίγματα, τὰ όποιὰ εἶναι μαθηματικῶς ὑπολογισμένα, και θὰ σὰς βοηθοῦν να παίζετε καλὸ σκάκι. ΣΚΑΚΙΣΤΗΣ

Ἡ γκαμήλα καὶ ὁ στρατιώτης

Ὅταν οἱ Ἄγγλοι πουλεμοῦσαν στὸ Σουδάν, εἶχαν λάβῃ μέρος σὲ μερικὲς μάχες πού ὑπῆρξαν πράγματι ἐξοντωτικές.

Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἐνῶ πληθὸς νεκρῶν ἦσαν ξαπλωμένοι στὴν πυρωμένη ἄμμο, ἕνας Ἄγγλος στρατιώτης διέκρινε μιὰ γκαμήλα πού ἦταν πεσμένη χάμω πληγωμένη βαρυνὰ και στὸ πλάι της καθόταν περίλυπο ἕνα νεογέννητο της.

Ὁ Ἄγγλος στρατιώτης μαθημένος ἀπὸ παιδιὰ να ἀγαπᾷ τὰ ζῶα αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά του να ραγίζει σ' αὐτὸ τὸ θέαμα, και ἐπωφελοῦμενος ἀπὸ τὴν ἡρεμία πού εἶχε ἀκολουθήσει ἔπειτα ἀπὸ τὸ πανδαιμόνιο τῆς μάχης ἐπλησίασε τὴν γκαμήλα, τῆς ἔδωσε τὴν πληγὴ της και ὅταν τὴν εἶδε λίγο καλλίτερο τὴν ἐβοήθησε να σηκωθῇ και τὴν ἐτρόβηξε μαζί του. Τὸ νεογέννητο παιδί της ἔσπευσε να τὴν ἀκολουθήσει, κι' ὅταν λίγες μέρες ὀργώτερα τὸ ἀπόσπασμα, εἰς τὸ όποιον ἀνῆκε ὁ Ἄγγλος στρατιώτης ἐστέλνετο πίσω στὴν Ἀγγλία, ἡ γκαμήλα και τὸ παιδί της, ἐπεβίβάζοντο μαζί με τὸν καινούριο, ἀφέντη τους στὸ πλοῖο γιὰ τὴν Μεγάλῃ Βρετανία.

Τὰ βάσανα της όμως δὲν ἔτελεῶσαν ὡς ἐδῶ. Ἐὼς ὅτου φθάσει τὸ ἀπόσπασμα στὸ Λονδίνο ἐπέρασε ἀπὸ χίλιες δυὸ κακουχίες, και ἡ δύστυχη γκαμήλα με τὸ παιδί της ἦταν σὲ κακὰ χάλια. Ὅταν ὁ Ἄγγλος στρα-

τιώτης θέλησε να τὴν ὀδηγήσει στὸ Ζωολογικὸ Κήπο γιὰ να τὴν προσφέρει σ' αὐτὸν, ὁ Διευθυντῆς του ἐδίστασε πολὺ να δεχθῇ τὸ δῶρο πού του ἔφερναν, γιὰτι βλέποντας πὼς ἀπὸ τὴν ἀδυναμία ἢ καμπούρα τῆς γκαμήλας εἶχε ἐντελῶς ἐξαφανισθῇ ἐκατάλαβε πὼς ἡ κατάστασις της ἦταν ἀπελπιστική. Καθὼς εἶναι γνωστὸ ἡ καμπούρα τῆς γκαμήλας ἀποτελεῖται ἀπὸ λίπος, και σ' αὐτὸ τὸ λίπος ὀφείλει αἰ ἡ μεγάλη της ἀντοχή.

Τέλος όμως μπροστὰ στὶς παρακλήσεις τοῦ στρατιώτου ὁ Διευθυντῆς ἐδέχθηκε να κρατήσῃ γιὰ λίγο τὴν γκαμήλα και να ἰδῇ τι θὰ ἀπογίνῃ.

Και πράγματι, σιγὰ-σιγὰ με τὶς περιποιήσεις και τὸ καλὸ φαγητὸ τόσο ἡ μητέρα ὅσο και τὸ παιδί συνῆλθαν, και ἔφθασε ἡμέρα πού τὰ δύο αὐτὰ ζῶα συνεκέντρωναν πληθὸς κόσμου στὸν Ζωολογικὸ Κήπο, πού ἐπῆγαν νεν να θαυμάσῃ τὰ ἐξωτικά ἐκεῖνα ζῶα.

Αὐτὸ μᾶς διδάσκει πὼς ἡ περιποίησις και ἡ καλὴ διαίτα εἶναι τόσο ἀπαραίτητα στὰ ζῶα ὅσο και στὸν ἄνθρωπο, και πὼς ἕνα ἄλλογο, ἕνα μουλάρι ἢ ἕνα γαῖδουράκι θὰ μᾶς προσφέρει πολὺ μεγαλειότερες ὑπηρεσίες ἂν φροντίζουμε πρωτίστως, να ἔχουν τὴν ἀνάπαυσι, τὴν καλὴ τροφή, και τὴν περιποίησι πού τούς χρειάζονται.

Τὸ Γκαρσόνι

Τὸ 1848 πού ἐβασίλευε στὴ Γαλλία τὸ Ἐλευθερία, Ἰσότης, Ἀδελφότης μπαίνει ἕνας κύριος σ' ἕνα καφενεῖο και ζητεῖ να τοῦ φέρουν καΐτι.

— Γκαρσόν, ἕνα καφέ! φωνάζει.

— Δὲν εἶμαι πιά γκαρσόνι, τοῦ ἀπαντᾷ ἕνας μικρός, τώρα εἶμαστε ὅλοι ἴσιοι.

— Καλὰ λοιπόν, φίλε μου, φέρε μου ἕνα καφέ.

Ὁ μικρός φέρνει τὸν καφέ και ὅταν βλέπει τὸ πελάτη να σηκώνεται να φύγῃ χωρὶς να τοῦ ἀφήσῃ ἕνα μικρὸ φιλοδώρημα τοῦ φωνάζει:

— Ἐ, κύριε, δὲν μοῦ ἀφήσατε «πὺρ μπουάρ».

— Ἄ! φίλε μου, ἀπαντᾷ ὁ κύριος μὴν ξεχνᾷς ὅτι εἶμαστε ἴσιοι και ποτὲ δὲν θὰ ἐπέτρεπα στὸν ἑαυτό μου να προσβάλλω ἕναν ἴσιο μου δίδοντας του «πὺρ μπουάρ».

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ὁ μικρός ἐδέχθηκε εὐχαρίστως να τὸν ξαναλένε γκαρσόνι.

ἈΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΔΑΦΝΗ

Κεῖνο το βράδυ ὁ Λάμπης κοιμήθηκε πολὺ ἀργά. Δὲν τὸν ἄφησε να ἡσυχάσῃ ἡ δόξα τῆς Ἄννας! Σκυφτὸς στὴν Μυθολογία του, ἔψαχνε, ὥρες ὀλόκληρες, να βρῇ καὶ ὥραϊο κι' αὐτὸς γιὰ τὸν Ἀπόλλωνα, πού να μὴν τὸ ξέρῃ ἢ Ἄννα, και να τὸ διηγηθῇ στὰ μικρότερα ἀδέρφια του. Ἐτσι τὴν ἄλλη μέρα βρισκόταν στὶς δόξες του!

— Ἐλάτε να σὰς διηγηθῶ τί ἔπαθε ὁ Ἀπόλλων, πού περιφρόνησε τὸν μικρὸ Θεὸ Ἐρωτα, τὸν γιὸ τῆς Ἀφροδίτης.

Ἡ Κλειὸν και ὁ Παῦλος κάθισαν κοντὰ του και ἀρροφσαν ἀπάνω του, γεμάτα περιέργεια τὰ μεγάλα ἔξυπνα μάτια τους. Μὰ αὐτὸς δὲν ἔλεγε ν' ἀρχίσῃ. Περιμένε τὴν Ἄννα γιὰτι, αὐτὴν ἤθελε να καταπλήξῃ με τὴ σοφία του!

— Ἄννα, ἔλα ν' ἀκούσης καὶτι ὥραϊο πού θὰ διηγηθῶ.

— Πολὺ εὐχαρίστως, εἶπε ἡ Ἄννα, πού δὲν κρατοῦσε ποτὲ κακία.

— Μιὰ μέρα ὁ Ἀπόλλων εἶδε κοντὰ του τὸ μικρὸ φτερωτὸ Θεὸ, τὸν Ἐρωτα, με τὴ φάετρα του γεμάτη βέλη, κρεμασμένη στὸν ὄμο, και με τὸ τόξο τεταμένον στὸ χέρι.

— Να σοῦ πετύχῃ κυνηγῶνς! εἶπε με περιφρόνησι ὁ Θεὸς τοῦ κυνηγιοῦ στὸ μικρὸ γιὸ τῆς Ἀφροδίτης.

— Δὲν σοῦ γεμίζω τὸ μάτι; ἀπάντησε ὁ μικρός Θεὸς πειστωμένος, τὸ καλλίτερο πούχεις να κάμης εἶναι ν' ἀποφύγῃς τὰ βέλη μου.

Ὁ Θεὸς τοῦ κυνηγιοῦ, ὁ περίφημος τοξεντῆς, γέλασε σαρκαστικά και τὸ δυνατὸ γέλοιο του πείραξε πολὺ τὸν μικρὸ Θεὸ.

— Στάσου και βλέπουμε, εἶπε, κι' ἀφοῦ βούτηξε ἕνα βέλος του στὴν ἀγάπη, τόξευσε τὸν Ἀπόλλωνα καθὼς ἔφευγε. Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπέναντι φάνηκε νᾶρχεται ἡ ὥραϊα Νύμφη τῶν δασῶν, ἡ Δάφνη. Ἐνα ἄλλο βέλος, βουτηγμένο αὐτὸ στὸ μῖσος, βρῆκε τὴν καρδιά τῆς κοπέλλας. Ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα ὁ Θεὸς τοῦ ἡλιου ἀγάπησε τὴν Νύμφη τῶν δασῶν, ἐνῶ ἐκεῖνη τὸν μίσησε θανάσι-

μα. Τὴν κυνηγοῦσε παντοῦ, ἔτρεχε να τῆς μιλήσῃ κι' αὐτὴ ἔφευγε τρομαγμένη. Στὸ τέλος, ἀπελπισμένη, παρακάλεσε τὸν Δία να τὴν λυπηθῇ και να τὴν λυτρώσῃ. Ἐτσι, τὴν ὥρα πού ὁ Ἀπόλλων κόντευε πιά να τὴν φτάσῃ, ἡ ὥραϊα νύμφη καρφώθηκε στὴ γῆ και τὰ χέρια της, ὑψωμένα σὲ προσευχή, ἔγιναν κλώνοι με καταπράσινα φύλλα και τὸ ὥραϊο της σῶμα μεταμορφώθηκε σὲ δροσερὸ δέντρο. Ἀπὸ τότε ἡ δάφνη, γιὰτι σ' αὐτὸ τὸ δέντρο μεταμορφώθηκε ἡ νύμφη τοῦ δάσους, ἔγινε τὸ ἱερὸ φυτό τοῦ Ἀπόλλωνα, κι' ὅσοι νικοῦσαν στοὺς ἀγῶνες του, ἔφερναν ἕνα δάφνιο στεφάνι. Ἐτσι τιμωρήθηκε γιὰ τὴν ὑπερηφάνεια του ὁ γιὸς τῆς ξανθόμαλλης Λητοῦς.

— Τί ὥραϊα πού διηγεῖται ὁ Λάμπης, εἶπε χαρούμενη ἡ Ἄννοῦλα, και φίλησε τὸν ἀδελφοῦλή της. Κι' αὐτὸς, πού τὴ νόμιζε ζηλιάρα σὰν τὸν ἑαυτό του, συγκινήθηκε γιὰ τὴν καλωσύνη της και τὴν ἀγάπη της, και τῆς ἀνταπέδωσε μ' ὄλη του τὴν καρδιά τὸ φιλί της.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ—ΠΑΠΑΔΑΚΙ

Πρωτοφανὴς δρίαμβος

Σ' ἕνα θέατρο στὸ Παρίσι ἀνοῖξε ἕνα βράδυ ἡ σκηνὴ ἐνῶ ἡ πλατεία και τὰ θεωρεῖα φιλοξενοῦσαν ἕνα μόνον θεατῆ.

Ὁ πρωταγωνιστῆς ἐθεώρησε τραγικὸ να ἐξαντλήσῃ ἐπὶ τρεῖς ὥρες τὴν τέχνη του γιὰ τὴν παρευρισκομένη μονάδα. Γι' αὐτὸ πλησίασε εἰς τὸ ἄκρον τῆς σκηνῆς και ἐρώτησε τὸν μονοδικὸ θεατῆ.

— Κύριε, ἐπιμένετε να παρακολουθήσετε τὴν παράστασι;

— Ὅχι καὶ τόσο, κι' ἂν θέλετε να τὴν ἀναβάλετε δὲν πειράζει.

— Πολὺ καλὰ, τότε περᾶστε στὸ ταμεῖον να σὰς ἐπιστρέψουν τὰ χρήματα σας.

— Ὅχι, κύριε, εἶναι περιττὸ.

— Μὰ σὰς παρακαλῶ, τὸ ἀπαιτεῖ ἡ δικαιοσύνη.

— Σὰς εἶπα ὅτι εἶναι περιττὸ.

— Μὰ δὲν σὰς καταλαβαίνω.

— Να σὰς ἐξηγήσω, εἶμαι τζαμπατζῆς.

Ο. HANSTEIN

ΣΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

«Αγαπητέ μου Ρολάνδε,

«Είπε μόλις μιὰ ώρα πὸν ἔφθασα καὶ πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως. Ὁ κ. Γουέμπς εἶπε ἕνας σωστὸς Ἀμερικάνος πὸν δὲν ἐγνωεὶ νὰ χάνη οὔτε λεπτό. Μὲ πέρνει μαζὺ του ὡς πρῶτο ραδιοτηλεγραφετῆ στὸ ἀτμό-πλοιο πὸν ἐναύλωσε, θὰ εἶμαι ὁ μόνος Γάλλος. Δὲν ἐπρόφθασα ἀκόμη νὰ ἰδῶ τὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο, γιατί μόλις ἔφθασα ἐχρειάσθηκε νὰ ξαναφύγω. Ὅλα γίνονται μὲ ἀκατανόητη βία, σὰ νὰ μᾶς κυνηγοῦν. Πιστεύω νὰ σᾶς βρῆ στὸ Κάιρο τὸ γραμμα μου καὶ σᾶς εὐχομαι καλὴ ἐπιτυχία,

«Σὲ φιλῶ καθὼς καὶ τὸν μικρὸ

«Ἀλφρέδος»

Ὁ μικρὸς ἤμουνα ἐγὼ καὶ ὅμως αἰσθανόμουνα πὼς δὲν ἤμουνα πιά μικρὸς ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὸν εἶχα ἀρχίσει τὴ σκληρὴν προσπάθειαν ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ Ρολάνδου.

— Καθὼς καταλαβαίνω, εἶπεν ὁ ξάδελφός μου, εἶδε κι' ὁ Ἀλφρέδος τὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο ὅσο εἶδαμε κι' ἐμεῖς τὸ Κάιρο!

— Ἀλήθεια, ἀπήντησα μ' ἕνα ἀναστεναγμό, μὰ ἄς ἐλπίσουμε πὼς ἄλλοτε θάμαστε πιδὸ τυχεροί.

— Ἀς τὸ ἐλπίζουμε, Ζεράρ. καὶ τὸ αὐτὸς ντυθοῦμε, εἶπε ἐννέα ἡ ώρα Καὶ τώρα τοκίνητο θὰ μᾶς περιμένῃ. Πρέπει νὰ βιασθοῦμε. Αὐριο τέτοια ὥρα θάμαστε στὴ Βομβάη.

Ἐτελειώσαμε ὅλες μας τὶς ἐτοιμασίες, ἀποχαιρέτισαμε τοὺς διαφόρους ἐπισήμους Ἄγγλους καὶ Αἰγυπτίους· καὶ ἐπιβιβαστήκαμε τῆς τορπέντο πὸν ἔφυγε μὲ τὴ μεγαλύτερα ταχύτητα καὶ μὲ τοὺς φάρους τῆς ἀναμένους, διευθυνόμενῃ πρὸς τὸ ἀεροδρόμιο.

Εἶδα σὰν σὲ ἀστραπὴ τὴν ταράτσα τοῦ ξενοδοχείου, τὰ φοινικοειδῆ τοῦ πάρκου, τοὺς φωτισμένους δρόμους, τὴ γέφυρα τοῦ Νεῖλου μὲ τὰ δυὸ μαρμάρινα λεοντάρια καὶ ὕστερα ἀπλώθηκε μπροστά μας ἕνας ὁλοῖσιος δρόμος πὸν φωτιζόταν ἀπὸ τὸ ἀσημένιο καὶ διάφανο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Ἐφθάσαμε στὸ ἀεροδρόμιο λίγο πιδὸ ἐ-

νωρίς ἀπὸ τὴν ὀρι-
σμένη ὥρα καὶ τὸ ἀε-
ροπλάνο μας ὀλόλευ-
κο σὰν ἕνα τεράστιο
πουλί μὲ τὰ φτερά
ἀπλωμένα, ἦταν πε-
ριτριγυρισμένο ἀπὸ
δημοσιογράφους, φω-
τογράφους, ἀστεινομικῶν καὶ ἄπειρο πλήθος
πὸν ἐπερίμεναν τὴν ἀναχώρησί μας.

Κάτω ἀπὸ τὸ θαμπὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
τὸ ἀεροπλάνο μας φαινόταν σὰν ἕνα μεγάλ-
ο προῖστορικό ἐρπετὸ καὶ καθὼς ὁ ἀνε-
μος ἐκουνοῦσε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τὰ ἀ-
πλωμένα του φτερά φαινόταν σὰν κάτι τι
ζωντανό.

Δὲν εἶχαμε ἀνταλλάξῃ λέξι μὲ τὸν Ρο-
λάνδο σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ, γιατί μᾶς ἀ-
πασχολοῦσε καὶ τοὺς δυὸ τὸ μέλλον καὶ
μία πὸν οἱ ἀνησυχίες μας ἦταν ὅμοιες ἐθε-
ωρούσαμε περιττὸ νὰ τὶς ἀνακοινώσωμε ὁ
ἕνας στὸν ἄλλον.

Ὅταν ἐφθάσαμε ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ
ἐξαδέλφου μου ἦταν νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν
ἀποθήκην τῆς βενζίνης ἐνῶ ἐγὼ καθὼς
ἐξέταζα τῆς ρόδες καὶ τὰ φτερά εἶδα δυὸ
μάτια καρφωμένα ἀπάνω μου μὲ μίσος καὶ
σαρκαστικὴ εἰρωνία. Ἦταν ὁ Ἀβδούλ Κάο
πὸν δὲν θὰ εἶχε ξεχάσῃ τὸ πρῶτὸν ἐπει-
σόδιον καὶ θὰ ἤλθε γιὰ νὰ μᾶς καταρασθῇ.
Καὶ ἐψιδύρισε, εἶδα τὰ χεῖλη του νὰ κουνι-
οῦνται καὶ ὅταν ἐρώτησα κάποιον ἀστεινο-
μικὸ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τι ἔλεγε, μὲ ἐκκλησί-
μου ἄκουσα αὐτὴ τὴ φράσι πὸν ἀπηυθύνε-
το σ' ἐμὲ ἀποκλειστικῶς.

— Ὁ Ἄλλάχ μαζὺ σου!

Δὲν εἶχα καιρὸ γιὰ χάσιμο σὲ ψυχολο-
γίες, ἐπήδησα στὴ θέσι μου κοντὰ στὸν
Ρολάνδο καὶ σὲ λίγο ὑπὸ τὰς οὐρανομή-
κεις ζητωκραυγὰς καὶ μέσα σὲ μιὰ φρε-
νίτιδα ἐνθουσιασμοῦ ἀπεγειωνόμεθα.

Σὲ λίγο ἡ χώρα τῶν Φαραῶ δὲν ἦταν
παρὰ ἕνα μαῦρο στίγμα πὸν ὀλοένα χαμό-
ταν στὸ ἄπειρο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Μέσα στὴ Θύελλα

Ὅταν ἐξηφανίσθησαν τὰ τελευταῖα φῶ-
τα τῆς Αἰγυπτιακῆς πρωινοῦσης ἦταν πε-
ρασμένα μεσάνυχτα. Σχίζαμε τὸ ἄπειρο μὲ
μιὰ ταχύτητα καταπληκτικὴ καὶ κάτω ἀπὸ
μᾶς ἦταν μιὰ ἄβυσσος σκοτεινῆ. Ἐνας δυ-
νατὸς ἀνεμος φουσοῦσε, μὰ ὁ Ρολάνδος μὲ
ἐπιδέξιους χειρισμοὺς κατάρθωσε ν' ἀπο-
φεύγῃ τὶς ἀπότομες ἐπιθέσεις.

Ἡ νυκτερινὴ μας πτήσις κράτησε πέντε
ὥρες, στὸ διάστημα τῶν ὁποίων δὲν ἀν-
ταλλάξαμε λέξι καὶ μὲ τὶς πρῶτες ἀχτίδες
τοῦ ἡλίου εἶδα κάτω ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο μας
τὴν ὀλόλευκη σιλουέττα μιᾶς πόλεως. Ἦ-
ταν ἡ Μέκκα ἡ περίφημη πρῶτευουσα τῶν
Μουσοῦλμάνων ἢ ἱστορικῆ, πὸν σηγκεντριώ-
νει χιλιάδες προσκυνητὰς στὸν τάφο τοῦ
Μωάμεθ.

Ἐξακολοθήσαμε κανονικὴ πορεία γιατί
εἶχαμε ἀκόμη τρεῖς ὥρες ὥσπου νὰ φθα-
σοῦμε στὴ Βομβάη, ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ ὁ
ἀνεμος εἶχε δυναμώσῃ κατὰ πολὺ ἀνησυ-
χαστικὸν τρόπον.

Διέκρινα μιὰ σύσπαισι πὸν δὲν μοῦ ἄρε-
σε διόλου στὸ μέτωπο τοῦ Ρολάνδου καὶ τὸ
πρόσωπο του ἐξέφραζε μιὰ ἀνήσχηξη ἐκ-
πληξί.

— Γι συμβαίνει; τὸν ἐρώτησα ἀρκετὰ
φωνακτὰ γιὰ νὰ μ' ἀκούσῃ.

— Τὸ πηδάλιο δὲν λειτουργεῖ, μοῦ ἀπήν-
τησε.

Αἰσθάνθηκα ἕνα ρίγος. Ἡ ἀπάντησις τοῦ
Ρολάνδου μοῦ ἐφάνηκε σὰν ἀπειλή. Τὸ ἀε-
ροπλάνο μας δὲν διηυθύνετο παρὰ πρὸς ἀ-
νατολάς, ἀλλὰ ἔκανε τοὺς πιδὸ ἀπότομους
ἐλιγμούς. Ἐμοιαζε σὰν χαρτένιος αἰτὸς
πὸν τὸν πέρνει ὁ ἀνεμος. Ἐξαφνα ἕνα δυ-
νατὸ ρεῦμα ἀνέμου μᾶς ἔκαμε νὰ στριφο-
γυρίσωμε κι' ὕστερα τὸ ἀεροπλάνο μας ἐ-
πῆρε διεύθυνσι πρὸς νότον.

Ὁ Ρολάνδος μὲ τὰ δυὸ του χεῖρια σφιγ-
μένα ἐπάνω στὸ βολὰν εἰς μάτην προσπα-
θοῦσε νὰ γίνῃ κύριος τῆς καταστάσεως. Τὸ
πηδάλιο δὲν ἐλειτουργοῦσε καθόλου καὶ εἶ-
χαμε μείνει στὴ διάθεσι τῶν στοιχείων.

Ἐσκυφα γιὰ νὰ ρωτήσω κάτι τὸν Ρο-
λάνδο μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα δυνατώτερο
φύσημα τοῦ ἀνέμου μᾶς ἐτίναξε ἀπότομα
καὶ ἡ ρόδα τοῦ βολὰν πετάχθηκε, ἐκτύπη-
σε τὸν ξάδελφο μου στὸ μπράτσο καὶ ὕστε-

ρα στὸ μέτωπο καὶ ἀφοῦ διέγραψε μιὰ καμ-
πύλη ἐχάθηκε στὸ ἄπειρο...

Ἡ καταστροφὴ εἶχε γίνῃ μὲ τόσο ἀστρα-
πιαία ταχύτητα, ὥστε μᾶς ἄφησε σὰν ἀπο-
λιθωμένους, ἀλλὰ ὅταν πέρασε ἡ πρῶτὴ ἐν-
τύπωσις εἶδαμε ὅτι ὁ μοτὲρ ἐλειτουργοῦσε
ἀκόμη, πρᾶγμα πὸν θὰ μᾶς ἐμπόδιζε νὰ
πέσωμε ἀπότομα, ἀλλὰ χωρὶς καὶ νὰ βοηθῇ
τὸν πιλότο νὰ ὀδηγῇ τὸ ἀεροπλάνο ὅπου
ἤθελε.

— Πῶς ἐγινε αὐτό, Ρολάνδε; ἐφώνησα
καὶ ὁ ξάδελφος μου μὲ τὰ δόντια σφιγμένα
καὶ τὰ μάτια ἀπλανῆ ἐκούνησε τὸ κεφάλι
μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο.

— Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἀν καταλα-
βαίνω τίποτα, ἐμούγκρισε, τὰ εἶχα ὅλα ἐπι-
θεωρήσῃ ἕνα πρὸς ἕνα... Ἐπειτα αὐτὸ δὲν
εἶναι κάτι πὸν συμβαίνει εὐκολα... Θάλεγε
καεῖς πὸς κάποιο χέρι ἀνακατεῦθηκε...

— Ρολάνδε! ἐφώνησα. Ὁ φελλάχος, ὁ
Ἄβδούλ Κέρ! Μᾶς ἐκδικήθηκε γιὰ τὴν καμ-
τοικιά πὸν ἔφαγε...

— Ἀσφαλῶς, εἶναι δικό του κατόρθωμα.
Καὶ τώρα κινδυνεύουμε καὶ θᾶναι θάψμα
ἀν σωθοῦμε.

— Τί θὰ κάμωμε; Δὲν θᾶταν προτιμώ-
τερο νὰ σταματήσωμε τὸν μοτὲρ καὶ νὰ
κατεβῶμε μὲ βόλ πλανέ;

— Νὰ κάμωμε ἐδῶ προσγειώσι; Ἀδύ-
νατον.

— Κι' ὅμως...

— Ὅχι, αὐτὸ δὲν γίνεται. Θὰ ἐξακολου-
θήσωμε τὴν πορεία μας μὲ πὸν ὁ μοτὲρ
μας φαίνεται νὰ λειτουργῇ κανονικά. Μὲ
τὴ διεύθυνσι πὸν ἔχωμε θὰ φθάσωμε στὸ
λιμάνι τῆς Μακάλας στὴν Ἀραβία. Ἄν
καταρθώσωμε νὰ προσγειωθοῦμε ἐκεῖ δὲν
θέλωμε τίποτ' ἄλλο.

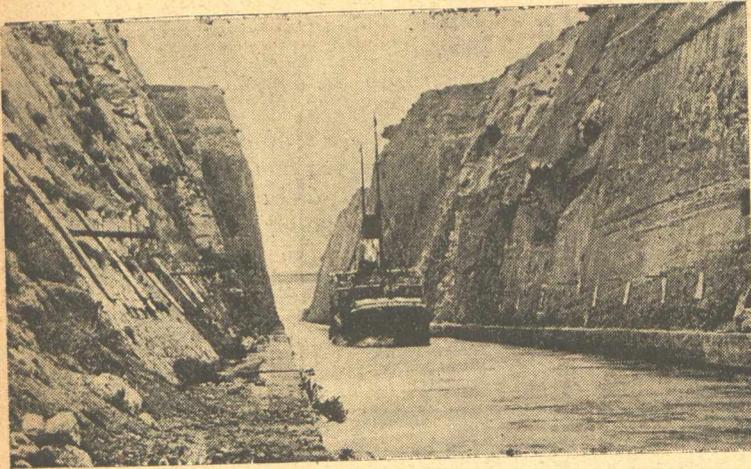
— Μὰ ἡ βενζίνη μας βρίσκεται στὴ Μα-
σκάτη,

— Τὸ ξέρω μὰ τί σημασία ἔχει αὐτὸ τώρα
μιὰ πὸν χάσαμε τὴν παρτίδα. Καὶ τὴν χά-
σιμε πρὶν ἀκόμη ἀρχίσωμε. Νὰ πάρῃ ὁ
διάβολος τοὺς φελλάχους ὅλου τοῦ κόσμου.

Συνόδευσεν τὴ φράσι του μὲ μιὰ χειρονο-
μία θυμοῦ καὶ δὲν εὐρισκα τί νὰ τοῦ πῶ
γιὰ νὰ τὸν καταπραῶνω.

Ἐξακολοθήσαμε τὸ ταξεῖδι μας σιωπη-
λοὶ καὶ παρακολουθοῦσα μ' ἐντατικὴ προσ-
οχὴ καὶ τὸν παρομικρὸ κρότο τοῦ μοτὲρ πὸν
ἦταν ἡ μόνη μας σωτηρία.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐξ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου

Ἐξ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου

Ἐξ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου ὡς γνωστὸν συνδέει τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα μὲ τὴν Πελοπόννησο καὶ ἐγένετο τὸν Ἰούνιον τοῦ 1893. Ἔως τότε τὰ πλοῖα ἠναγκάζοντο νὰ κάμουν τὸν γύρο τῆς Πελοποννήσου. Ἀλλὰ τὴν πρώτην ἰδέαν γιὰ τὸ ἀνοίγμα τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου τὴν εἶχε ὁ τύραννος Περίανδρος, ὁ ὁποῖος δὲν κατόρθωσε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἔργον ἐξ αἰτίας τῶν δυσκολιῶν πού ἐπαρουσίαζε. Ὑστερα ἀπὸ τριακόςια χρόνια ὁ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς ἄρχισε πάλι τὰς ἐργασίας γιὰ τὴν διόρυξιν τοῦ Ἰσθμοῦ, ἀλλὰ τὰς διέκοψε, διότι οἱ σοφοὶ Αἰγύπτιοι πού εἶχαν ἐπιθεωρήσῃ τὰ νερὰ ἀπεφάνθησαν ὅτι τὸ ἔργο αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ ἔχει δυσάρεστες συνέπειες γιὰ τὰς ξηρὰς πού ἦσαν περὶ ἑξ.

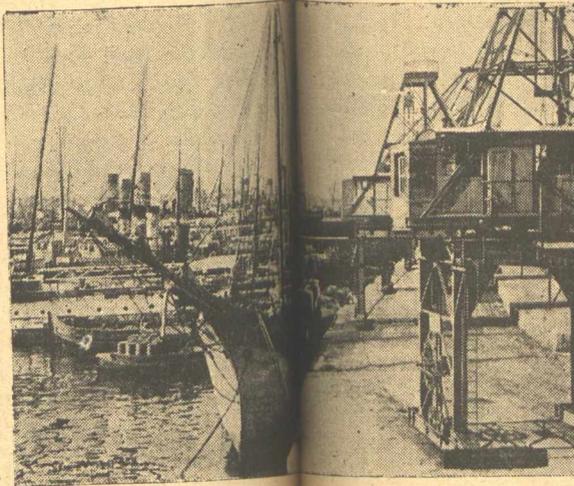
Ἀκολούθως ἐμελέτησαν τὸ σχέδιον τῆς διορύξεως τοῦ Ἰσθμοῦ ὁ Ἰούλιος Καίσαρ, ὁ Καλιγούλας, ὕστερα ἀπὸ ἓνα αἰῶνα ὁ Νέρων, κατόπιν ὁ Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς, οἱ Ἐνετοὶ ὁ κυβερνήτης Καποδίστριας καὶ τέλος τὸ 1882 ἐπὶ βασιλείᾳ Γεωργίου τοῦ Α'. Ἐγένετο ἡ ἐπίσημος ἐναρξὶς τῶν ἔργων τῆς διώρυγος, τὰ ὁποῖα ἀνετέθησαν εἰς μίαν γαλλικὴν ἐταιρίαν, ἐπερατώθησαν ὅμως ἀπὸ ἑλληνικὴν.

Ἐξ Πειραιῶς

Ἐξ Πειραιῶς καὶ ἀπὸ ἐμπορικῆς καὶ ἀπὸ βιομηχανικῆς ἀπόψεως εἶναι ἡ σημαντικώτερα πόλις τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ κυριώτερος τῆς λιμῆν. Θεωρεῖται ὁ τέταρτος τῆς Μεσογείου.

Τὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς μπορούε νὰ φιλοξενήσῃ 150 συγκροτημένα πλοῖα, 200 ἰστιοφόρα καὶ πολλὰ ἄλλα βοηθητικὰ σκάφη. Ἐχει τρεῖς δεξαμενάς, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ δύο εἶναι δημόσιαι καὶ ἡ μία ἰδιωτικὴ τῶν ναυπηγείων Βασιλειάδη.

Σὲ πολὺ μικρὸ σχετικῶς διάστημα ὁ Πειραιεὺς ἐσημείωσε ἀλματικὴν πρόοδον καὶ μὲ τὰ θανάσιμα λιμενικὰ ἔργα πού ἐγέναν τὰ τελευταῖα χρόνια ἐφοδιάσθη μὲ νέους

Ἐξ Πειραιῶς

προβλήτας πλευρήσεως ἀτμοπλοίων μὲ γερανούς φορτοεκφορτώσεως, μὲ λιμενικὰ ὑπόστρακα καὶ ἄλλα.

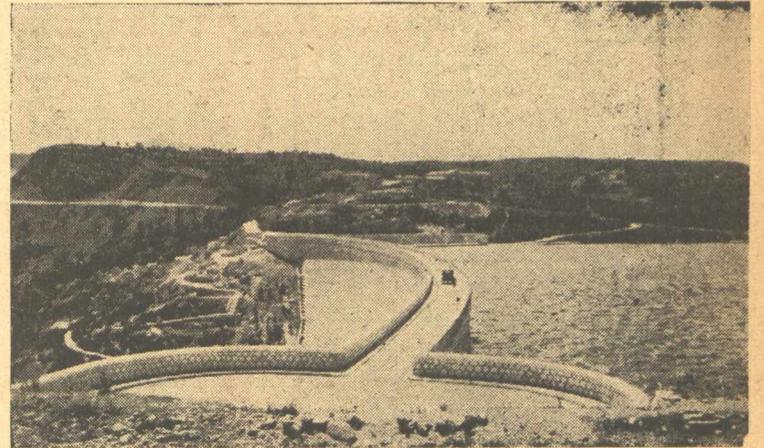
Ἦδη μπορούν εὐχερέστατα νὰ πλευρίζουν εἰς τὸν λιμένα Πειραιῶς 7—8 φορτηγὰ πλοῖα 4—5 ἐπιβατικὰ καὶ 20—25 τῆς ἀκτοπλοίας, ἐπικοινωνοῦν δὲ ὅλα μὲ τὴν ξηρὰν μὲ κλιμακογέφυρες καὶ οἱ βάρκες ἔχουν τεθῆ εἰς ἀχρηστίαν.

Ἐξ Πειραιῶς ἀπὸ βιομηχανικῆς ἀπόψεως εἶναι τὸ μεγαλειότερον κέντρον τῆς Ἑλλάδος, διότι περιλαμβάνει σχεδὸν ὅλους τοὺς κλάδους τῆς βιομηχανίας.

Ἐχει λατομεῖα παντὸς εἴδους, ἀλευρόμυλους, ἐργοστάσια σοκολάτας, κονσερβῶν, ἀεριούχων ποτῶν, μακαρονίων καὶ ζυμαρικών, λιπασμάτων, πυρίτιδος, φαρμακευτικῶν προϊόντων, σάπυνης. Ἐχει οἰκοδομικὰς βιομηχανίας, μεταλλουργικὰς, μηχανολογικὰς, βιομηχανίαν δερμάτος, ξύλου, νημάτων, χάρτου, καπνοῦ. Περισσότερα τῶν 350 ἐργοστασίων πού ἀπασχολοῦν ὑπὲρ τῶν 30.000 ἐργάτας.

Τὰ ἔργα τοῦ**Μαραθῶνος**

Ἀπὸ πολὺ παλιὰ ἐποχὴ αἱ Ἀθῆναι ἐθεωροῦντο ὡς μία πολὺ ξηρὰ πόλις καὶ τὰ ἔργα ὑδροπέρας πού εἶχεν ἀρχίσει ὁ Ἀδριανὸς

Τὸ φράγμα τοῦ Μαραθῶνος

καὶ εἶχε τελειώσει ὁ Ἀντώνιος Πίος ἦσαν ἐντελῶς ἀνεπαρκῆ. Μεγάλῃ ξηρασίᾳ ἐμάστιξε τὴν πρωτεύουσαν καὶ μὲ τὴν μεγάλην αὐξήσιν τοῦ πληθυσμοῦ πού παρετηρήθη τὰ τελευταῖα χρόνια τὸ ζήτημα τῆς καλλιτέρας ὑδροπέρας εἶχε πολλὰς φορές μελετηθῆ ἕως ὅτου τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1925 ἐγένετο σύμβασις μὲ τὴν Ἀμερικανικὴν Ἐταιρίαν Γιούλεν καὶ τὴν Τράπεζαν Ἀθηνῶν καὶ ἤρξατο τὰ ἔργα ὑδροπέρας, τὰ ὁποῖα ἐτελείωσαν τὸν Μάιον τοῦ 1931.

Τὰ ἔργα τοῦ Μαραθῶνος πρέπει ὅλοι νὰ τὰ ἰδοῦν, διότι πράγματι εἶναι ἄξια μεγάλου θαυμασμοῦ καὶ ἔλυσαν τὸ ἄλυτον διὰ τὰς Ἀθῆνας καὶ τὰ περὶχωρα πρόβλημα τῆς ὑδροπέρας.

Ἐν πρώτοις ἐσηματίσθη μία μεγάλη τεχνητὴ λίμνη στὸ μέρος ἀκριβῶς πού εἶχε γίνῃ ἡ ὀνομαστὴ μάχη τοῦ Μαραθῶνος τῷ 490 π. Χ. καὶ ἡ λίμνη αὕτη ἔχει χωρητικότητα 41.000.000 κυβικῶν μέτρων δηλαδὴ ὅσο νερὸ θὰ μπορούσαν νὰ καταναλώσουν αἱ Ἀθῆναι καὶ τὰ περὶχωρα τρία δλόκληρα χρόνια. Ἐχει ἔκτασι 2.400.000 τετραγωνικὰ μέτρα καὶ βάθος 54 μέτρα. Ἐκεῖ μαζεύονται τὰ νερὰ τῶν δύο χειμάρρων Χαράδρου καὶ Βαρνάβα καὶ συγκρατοῦνται μὲ τὸ περι-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 269)

Γαλλικὸ
Μυθιστό-
ρημα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Τοῦ
RENE
VIGO

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Ἦταν στὴ Γενεύη ὅταν ἔγινε ἡ κλοπὴ στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν. Μήπως μὲ τὴν τέχνη του νὰ μεταμφιέζεται μὲ τόση εὐκολία ἐπῆρε τὴ θέσι κανενὸς ἀντιπροσώπου κι' ἔτσι κατώρθωσε καὶ εἰσήχηθῃ στὴν αἴθουσα τῶν Συνεδριάσεων!

Εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸ πιστεύῃ ὅταν ἔξαφνα θυμῆθηκε ὅτι ὁ Μὰκ Δίκσον ἦταν ἐπίσης σὲ τουρνὲ στὸ Σαϊν Ναζέρ ὅταν εἶχε κλαπῆ κάποια συστημένη ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴν Τράπεζα καὶ στὴν Κοπεγλάγη τὴν ἐποχὴ τῆς κλοπῆς τοῦ μαύρου διαμαντιοῦ.

ὦ! Δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία ὁ Τζιμ Γουίλσον καὶ ὁ Μὰκ Δίκσον ἦταν ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο.

Ὁ Ζὰκ ἔτριβε τὰ χέρια του μ' εὐχαρίστησι κι' ἔλεγε:

— Ἐπὶ τέλους σὲ ἀνακάλυψα κύριε Γουίλσον.

Ἐτρεξε ἀμέσως στὴ διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἐζήτησε ἀκρόασι ἀπὸ τὸν διευθυντὴ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδέχθη ἀμέσως γιατί τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ μας φίλου ἦταν ἀρκετὰ γνωστό.

— Κύριε διευθυντά, τοῦ εἶπε ὁ Ζὰκ, ἤλθα νὰ σὰς ζητήσω νὰ συλλάβετε τὸν μεταμορφωτὴ Μὰκ Δίκσον ἀπόψε τὴν ὥρα πού θὰ βγαίη ἀπὸ τὸ Καζίνο.

— Διάβολε! Καὶ γιατί; Ἄλλως τε μοῦ εἶναι ἀδύνατον, δὲν ἔχω ἔνταλμα συλλήψεως.

— Δὲν ἔχετε γι' αὐτόν, ἔχετε ὅμως γιὰ τὸν Τζιμ Γουίλσον.

— Πῶς! Αὐτὸς εἶναι ὁ Τζιμ Γουίλσον;

— Ὁλόκληρος κύριε διευθυντά.

Ἐξήγησε εἰς τὸν διευθυντὴν πῶς εἶχε ἀνακάλυψι ὅσα ὑπεστήριξε καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Μὰκ Δίκσον συνελαμβάνετο ἐνῶ ὁ «Παρατηρητὴς» ἐκυκλοφοροῦσε εἰς ἰδιαίτεραν ἐκδοσὶν μὲ ὄλο τὸ ἱστορικὸν τῆς συλλήψεως τοῦ τρομεροῦ διαρρηκτοῦ.

— Βλέπετε, κύριε διευθυντά, ἔλεγεν ὁ

Ζὰκ στὸν διευθυντὴ τῆς ἐφημερίδος του, σὰς εἶχα ὑποσχεθῆ ὅτι ὁ Τζιμ Γουίλσον θὰ συνελαμβάνετο, ἐκράτησα τὴν ὑπόσχεσί μου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ

Ἕνας Συναγωνισμὸς

— Σήμερα, φίλε μου, εἶπεν ἓνα πρωὶ ὁ κ. Μπερνιὲ στὸν νεαρὸ μας φίλο, θὰ σοῦ δώσω τὴν εὐκαιρία νὰ προσθέσης μιὰ ἀκόμη ἐπιτυχία σὺς τόσες πού ἔχεις.

— Εἶναι καμμιά σκοτεινὴ ὑπόθεσις, κύριε Διευθυντά;

— Ἀρκετὰ σκοτεινὴ. Ἴδου μὲ λίγα λόγια τί συμβαίνει: Ἕνας διάσημος ἐπιστήμων ἔκαμε μιὰ σοβαρὴ ἀνακάλυψι προωρισμένη νὰ καταπλήξῃ τὸν κόσμον Δὲν ξέυρει κανεὶς σὲ τί συνίσταται αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψις μὰ τὸ μόνο πού ξέρομε εἶναι ὅτι θὰ γίνονιν πειράματα ἐπ' αὐτῆς ἀπόψε στὸ ἐργαστήριον τοῦ κ. Κάρολ.

— Ποῦ βρίσκεται αὐτὸ τὸ ἐργαστήριον;

— Εἶναι μακρὰ μεταξὺ Μαράν καὶ Ροσέλ δέκα χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν.

— Διάβολε! τόσο μακρὰ.

— Ἐδῶ ἔγκειται ἡ δυσκολία: Πῶς θὰ φθάσῃ; πρὶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους συναδέλφους σου, ὥστε νὰ ἔχωμε πρώτοι ἐμεῖς τὴν εἰδησι. Ὁ ἀναγωνιστὴς σου Μινουὰ τῆς «Ματὲν» θὰ κάμῃ ὅτι μπορεῖ γιὰ νὰ μᾶς προλάβῃ.

— Ἄ μπάλ! δὲν θὰ μᾶς προλάβῃ. Σὰς ὑπόσχομαι μιὰ ἔκτακτὴ ἐκδοσι δύο ὥρες πρὶν ἀπὸ τὴν συνειθισμένη μας ὥρα. Φεύγω ἀμέσως καὶ θὰ σὰς τηλεφωνήσω.

— Ὁ κ. Καρρὸ ὅπως οἱ περισσότεροι ἐπιστήμονες δὲν συμπαθεῖ διόλου τοὺς δημοσιογράφους, ἀλλὰ ἂν φθάσῃς πρώτος ἴσως σὲ δεχθῇ.

— Θὰ φθάσω πρώτος, κύριε διευθυντά.

Ἦταν δέκα πρωὶ.

— Ἄν θέλω νὰ φθάσω ἐγκαίρως δὲν πρέπει νὰ χάσω οὔτε λεπτὸ, εἶπε.

Ἦταν ἀργὰ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ τραῖνο, ἀλλὰ

ἐθυμῆθηκε ὅτι ἓνας φίλος του ἀεροπόρος τοῦ εἶχε προτείνει νὰ τὸν πάρῃ μαζί του σὲ μιὰ δοκιμαστικὴ πτήσι πού θὰ ἔκανε

Ἐσταμάτησε τὸ πρῶτο ταξὶ πού συνήνησε μπροστά του, καὶ ἔδωσε στὸν σωφὲρ τὴν διεύθυνσι:

— Στὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Ὁρλὺ καὶ ὅσο πὸ γρήγορα μπορεῖς.

Τὸ ταξὶ ἐξεκίνησε καὶ σὲ λίγο περνοῦσε τὴν Ἰταλικὴν πόλιν.

— Γιατί δὲν πέρνεις τὸν δρόμον τῆς Ὁρλεάνης; εἶπε ὁ Ζὰκ σὲ λίγο ἐκκληκτος.

— Γιατί ξέρω κάποιον δρόμον πού πάει πὸ γρήγορα, ἀπήνητησεν ὁ σωφὲρ, ἀλλὰ σὲ λίγο ὁ φίλος μας ἀντελήθη ὅτι εἶχεν πάρῃ ἐντελῶς ἀντίθετην διεύθυνσιν καὶ ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ.

— Εἶσαι τρελλός, εἶπε, δὲν ξέρεις τὸν δρόμον σου!..

Ὁ σωφὲρ δὲν ἀπήνητησε μόνον ἠύξησε τὴν ταχύτητα καὶ τότε πὰ ὁ Ζὰκ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶχε πέση θῦμα κά-

ποιος συμπαιγνίας. Δὲν τὰ ἔχασε ὅμως, ἔβγαλε τὸ περίστροφόν του τὸ ἀκούμπισε στὸ κεφάλι τοῦ σωφὲρ καὶ τοῦ ἐφώνησε:

— Ἄλτ! γιατί ἄλλοιως πυροβολῶ:

Ἡ ἀπειλὴ ἔφερε ἀμέσως ἀποτέλεσμα.

Τὸ αὐτοκίνητον ἐσταμάτησε ἀπότομα καὶ ὁ σωφὲρ ἀφῆκε τὸ βολὰν τρομαγμένος κι' ἐσήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια του.

Τότε ὁ Ζὰκ ἐκατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον καὶ τοῦ ἐφώνησε:

— Τί σημαίνει αὐτό;

— Σημαίνει ὅτι μὲ εἶχαν πληρώσει νὰ σὰς πάω μακρὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Ποῦς σ' ἐπλήρωσε;

— Ὁ δημοσιογράφος κ. Λινοκά μου ἔδωσε χίλια φράγκα.

— Ἄ ὥστε ἐνδιαφέρεται νὰ μὲ ἀπομακρύνει; Καὶ πῶς ἤξερε πῶς θὰ πάρω ἐσένα;

— Ἦξερε πῶς θὰ πάρετε ταξὶ καὶ μὲ πλήρωσε νὰ περιμένω κάτω ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα σας.

— Θαναμία; Τώρα θὰ μὲ πᾶς ἀμέσως στὸ ἀεροδρόμιον χωρὶς νὰ χάσης οὔτε λεπτὸ.

— Μά...

— Ὅχι ἀντιρροήσεις. Θὰ κάτσω στὸ πλάι σου καὶ θὰ μὲ πᾶς ὅσο πὸ γρήγορα μπορεῖς. Μὴ ξεχνᾶς πῶς ἔχω καὶ περίστροφο... Δὲν πιστεύω νὰ μὲ ἀναγκάσης νὰ τὸ μεταχειρισθῶ;

Ὁ σωφὲρ ἐκατάλαβε πῶς ὁ φίλος μας δὲν ἀστειευόταν καὶ ἐξεκίνησε ἀμέσως.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ ἀεροδρόμιον ὁ φίλος τοῦ Ζὰκ εἶχε ἤδη ἀπογειωθῆ καὶ ἔκανε βόλτες ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιον.

Ὁ Ζὰκ χωρὶς καθόλου νὰ τὰ χάσῃ ἐζήτησε ἀμέσως νὰ ἰδῇ τὸν διοικητὴ τοῦ ἀεροδρομίου καὶ δείχνοντας τὴν ταυτότητά του δὲν ἄργησε νὰ τὸ κατορθώσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ ἔργα τοῦ Μαραθῶνος

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 267)

φημον φράγμα, τὸ ὁποῖον κατασκευάσθη καὶ θεωρεῖται ὡς τὸ μοναδικὸν ἴσως φράγμα τοῦ κόσμου.

Τὸ φράγμα αὐτὸ εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ σκυροκονίαμα καὶ εἶναι σκεπασμένον μὲ μάρμαρον ἔχει δὲ ὕψος 54 μέτρα, μήκος 285 καὶ πάχος 48 μέτρα.

Τὰ ἔργα γιὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἄρχισαν τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1926 καὶ ἐτελείωσαν τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1929.

Τὸ νερὸ τῆς τεχνητῆς λίμνης διοχετεύεται μὲ ὑπόγειον σήραγγα μήκους 13.399 μέτρων εἰς τὴν Χελιδονοῦ διὰ τῆς κατασκευῆν δὲ τῆς ὅλης σήραγγος ἐχρειάσθησαν τεσεράμισι χρόνια.

Ἀπὸ τὸ σημεῖον ἐξόδου τῆς σήραγγος εἰς τὴν Χελιδονοῦ τὸ ὕδωρ διοχετεύεται εἰς τὰς ἐγκαταστάσεις ὅπου καθαρίζεται, ἀπ' ἐκεῖ δὲ διοχετεύεται πάλιν εἰς ἄλλας εἰδικὰς ἐγκαταστάσεις ὅπου διυλίζεται, οὕτως ὥστε νὰ καταστῇ ἀπολύτως πόσιμον καὶ διαυγές,

Τὸ ὄλο σύστημα τῶν ἔργων ὑδρεύσεως ὑπολογίζεται ἱκανὸν νὰ παρέχῃ 75-80 λίτρας ἡμερησίως ἀνὰ κάτοικον διὰ πληθυσμὸν 800.000 κατοίκων.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τὰ παιγνίδια τῆς Λιλῆς

Θὰ θυμᾶστε βέβαια, παιδιά μου, τὴν τράβηξε ἡ μικρὴ μας φίλη ἡ Λιλῆ ἀπὸ τὰ παιγνίδια της, ποὺ ὅλα μαζὺ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ τὴν ἐκδικηθοῦν, γιὰ τὴν λίγη ἀγάπη ποὺ τοὺς ἔδειχνε.

Ὅταν ἡ Λιλῆ ἔπειτα ἀπὸ τὸ μούσκεμα ποῦπαθε στὸ Φάληρο, βρέθηκε μέσα

στὸ κρεβάτι της, δὲν μπόρεσε πιά νὰ συγκατήρη τὴ λύπη της καὶ μεγάλα δάκρυα ἄρχισαν νὰ κυλᾶνε στὰ μαγουλάκια της.

Τὰ παιγνίδια της μαζεμένα ὅλα σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς κάμαρας της ἄκουσαν τὸ κλάμμα της καὶ ἄρχισαν νὰ ψιθυρίζουν ἀναμεταξύ τους:

— Τὸ παραξηλώσαμε νομίζω, εἶ-

πε ὁ χαρταετός.

— Πρέπει νὰ κάνουμε ἀνακωχή, συμβούλευσε τὸ πατίνι.

— Δόξα τῷ Θεῷ, ποὺ λογικευθήκατε, φώναξε ἀπὸ μιὰ γωνιὰ μιὰ χαριτωμένη κουκλίτσα μὲ δλόξανθα μαλλιά. Γιατὶ ὅ,τι κι ἂν λέτε ἐγὼ ξέρω καλὰ πὼς ἡ μητερούλα μου ἡ Λιλῆ, εἶναι κατὰ βάθος πολὺ καλὴ, φθάνει νὰ δῆτε πὼς μὲ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά της. Μονάχα νά, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι πάντα ἴσουχος μαζὺ της, γιατί ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη δὲν ξέρετε πὼς θὰ σᾶς φερθῆ. Τώρα ὅμως πιά μὲ τὰ μαθήματα ποὺ τῆς δώσατε εἶμαι βέβαια πὼς θὰ κατάλαβε, ὅτι κι ἔμελλε τὰ παιγνίδια δὲν εἴμαστε ἄψυχα πράγματα καὶ πὼς πρέπει νὰ μᾶς ἀγαπάει στ' ἀλήθεια, ἂν θέλη νὰ τὴν ἀγαποῦμε κι ἔμελλε.

Ἐξαφνα ὅμως ἐνῶ ἡ κουκλίτσα ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια τὸ κρεβάτακι τῆς Λιλῆς ἄρχισε νὰ τρίτση.

— Σούτ, σουτ, σουτ! εἶπαν τὰ παιγνίδια τὸ ἓνα στὸ ἄλλο.

Ἡ Λιλῆ ὅμως ποὺ κάτω ἀπὸ τὸ ἀπαλὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ εἶχε πηδήσει ἔξω ἀπὸ τὸ κρεβάτι της ἔτρεξε κοντὰ τους.

— Τᾶκουσα ὅλα τοὺς φώναξε, σκουπίζοντας τὰ μάτια της, καὶ πρὶν κοιμηθῶ θέλω νὰ σᾶς πῶ, πὼς ποτέ, ποτέ πιά δὲν θὰ εἶμαι κακιὰ μαζὺ σας. Ὅσο γιὰ σένα, εἶπε στὴν κουκλίτσα της σηκώνοντας τὴν στὰ χέρια της καὶ φιλώντας τὴν γλυκά, θὰ σὲ πάρω νὰ κοιμηθῆς μαζὺ μου, καὶ θὰ εἶσαι ἀπὸ σήμερα ἡ βασιλο-

πούλα τῶν παιγνιδιῶν μου, γιατί μ' ὅλο ποὺ ἤμουνα κακιὰ μαζὺ σου δὲν ἔπαυσε νὰ μ' ἀγαπᾶς. Μὰ θὰ δῆς, ἐξ αἰτίας σου κανένα παιγνίδι μου πιά δὲν θάχη παράπονα μαζὺ μου.

Ὅπως τὸ ὑποσχέθηκε ἡ μικρὴ ἔτσι κι ἔγινε. Ἀπὸ κείνη τὴ βραδυά, ἡ Λιλῆ καὶ τὰ παιγνίδια της ζήσανε σὰν ἀγαπημένοι φίλοι.

Παιδικὸ Τέμιο

Ἔνας ἄνθρωπος μὲ ἀξία...

— Εἶναι πλούσιος ὁ ἀδελφός σου;

— Βέβαια ἡ ἀστυνομία τοῦ Σικάγου προσφέρει χίλια δολάρια σὲ ὅποιον τὸν παραδόση ζωντανὸ ἢ πεθαμένο.

× × ×

Ἐτὸ δικαστήριο

— Λέγε, κατηγορούμενε, ὄνομα, ἐπώνυμο, ἡλικία ἐπάγγελμα.

— Ὅσο γιὰ ὄνομα, ἐπώνυμο καὶ ἡλικία, πᾶει καλὰ, κύριε πρόεδρε, μὰ γιὰ ἐπάγγελμα μὲ βάζετε σὲ δύσκολη θέσι.

× × ×

Ἐὲ μία συγκέντρωσι

Ὁ ρήτωρ. — Δὲν θὰ ὑπάρχει πλέον διαφορὰ τάξεων. Θὰ ἔχωμε ὅλοι τὴν ἴδια θέσι...

Ἔνας ἀγκροατής. — Ζήτω! Κάτω ἡ τρίτη θέσι, θὰ ταξιδεύουμε ὅλοι πρώτη!

× × ×

Μεταξὺ φίλων

— Ἐλα νὰ γευματίσης μαζὺ μας, σὲ βεβαίω ὅτι δὲν κάναμε τίποτε ἰδιαίτερο γιὰ σέ.

— Εὐχαριστῶ, ἀλλὰ προτιμῶ τότε νὰ ἔλθω κάποια ἄλλη μέρα ποὺ θὰ κάμετε κάτι ἰδιαίτερο γιὰ μέ.

× × ×

Παρρηγοριά

— Πρόσεχε, Γιάννη, θὰ ῥίξης ὅλη τὴ σάλτσα ἀπάνω μου.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία, ἔχει κι' ἄλλη στὴν κουζίνα.

Ἐτὰ μωάνια

Ἔνας λουόμενος στὸ φύλακα: — Ἀδύνατον νὰ εὔρω τὸ παντελόνι μου, τί συμβαίνει;

Καὶ ὁ φύλακας:

— Εἴσθε βέβαιος πὼς τὸ φοροῦσατε ὅταν ἦρθατε;

Ἐτὸ δικαστήριο

Ὁ Πρόεδρος: Ἔχεις καταδικασθῆ ἄλλη φορά;

Ὁ κατηγορούμενος: ἴσως κύριε Πρόεδρε, ἀλλὰ δὲν μοῦ ξανασυνέβηκε ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια.

Ὁ Πρόεδρος: Καὶ πῶς αὐτό;

Ὁ κατηγορούμενος: Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἤμουν στὴν φυλακή.

Προβλεωτικότης

Δύο ταξιδιωτὲς φθάνουν σ' ἓνα πανδοχεῖο ποὺ ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι καθαρό.

— Καλὰ θὰ κάνουμε νὰ σκουπίσουμε τὰ ποτήρια μας πρὶν πιοῦμε νερό, λέει ὁ ἓνας.

— Καὶ τίς πετοῦτες ποὺ θὰ τὰ σκουπίσουμε μὲ τί θὰ τίς σκουπίσουμε, ρωτᾷ ὁ ἄλλος;

Ἐυλογοφανὲς ἀωοδείξις

— Εἴσθε βέβαιος κύριε πὼς ὁ ζητιάνος ποὺ ἐλεῆσατε εἶναι κωφάλαλος;

— Καὶ βέβαια μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος.

Μία ἀσορία

— Μὴν ξεχνᾶς τὴν ἱστορία τοῦ παιδιοῦ ποὺ ἔτρωγε πολὺ βιαστικά καὶ πέθανε πρὶν προφθάσῃ νὰ φάῃ τὴν πᾶστα του, λέγει ἡ μητέρα στὴν Ἐλενίτσα.

— Καὶ ἡ πᾶστα τότε τί ἔγινε, ρωτᾷ ἡ Ἐλενίτσα μὲ ἀπορία;

Τὸ ἀρόβλημα

Ἔνα κατάστημα, ποὺ πουλάει γοῦνες ἔχει στὴν βιτρίνα του μιὰ τίγρι ταριχευμένη μ' ἓνα βέλος σφινωμένο στὴν καρδιά της.

Ὁ κόσμος ὅλος στέκεται καὶ θαυμάζει τὸ περίφημο θηρίο.

Μεταξὺ τῶν περιέργων εἶναι καὶ ὁ Γιαννάκης, μὲ τὸν πατέρα του. Κι' ἐνῶ κοιτάζει μ' ὀρθάνομα τὰ μάτια γυρίζει μ' ἀπορία κι' ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του:

— Μπαμπά, πὼς τὴν σκότωσαν τὴν τίγρι χωρὶς νὰ σπάσουν τὸ τζάμι;

ΝΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΜΟΡΦΩΝΕΣΤΕ

Οἱ Οὐρανοζύστες

Οἱ οὐρανοζύστες πού κτίζονται στήν Ἀμερική, τὰ πανύψηλα δηλαδή ἐκεῖνα κτίρια μέ 25 ὡς 40 πατώματα ἔχουν τὰ πλεονεκτήματα τους, ἀλλά ἔχουν καί μειονεκτήματα, δέν εἶναι ὠραῖα καί μάλλον ἀσχημίζουν μποροῦμε νά ποῦμε μιά πόλι, ἀλλά εἶναι οἰκονομικά, γιατί εἶνα καί μόνον οἰκόπεδο μπορεῖ νά χρησιμεύσῃ γιά νά γίνουν πολλές κατοικίες.

Οἱ ἀμερικανοὶ ἀρχιτέκτονες ἐξεθείζαν τοὺς οὐρανοζύστες ὅτι ἀντέχουν κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς, ἀλλά ἡ μεγάλη πυρκαϊά πού εἶχε γίνει τὸ 1912 στὴ Νέα Ὑόρκη ἀπέδειξε ὡς πολὺ λανθασμένη τὴ γνώμη τους, γιατί ναι μὲν τὰ σπίτια αὐτὰ γίνονται ὅλο ἀπὸ μπετὸν ἀρμὲ πού εἶναι γνωστὸ ὅτι προστατεύει ἀπὸ τὴν φωτιά, ἀλλά κάθε κτίριο ἔχει πάντα κουφώματα ἐπομένως ἔχει ὕλικὸ γιά κάψιμο καί ἐξαιτίας τοῦ μεγάλου ὕψους τοῦ κτιρίου σχηματίζεται ἓνα εἶδος καπνοδόχου πού συντελεῖ στήν ἐξάπλωσι τῆς φωτιᾶς. Εἶναι καί κάτι ἄλλο. Δέν ὑπάρχουν οὔτε σκάλες τόσο ψηλές γιά τοὺς πυροσβέστες οὔτε ἀντλίες πού νά μποροῦν νά πετάξουν τόσο ψηλά τὸ νερό. Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους ἡ πυρκαϊά τοῦ 1912 ὑπῆρξε καταστρεπτικὴ γιά τὴ Νέα Ὑόρκη,

Τὸ δορυκτὸ ἀλάτι

Τὸ ἀλάτι πού χρησιμοποιοῦμε στὸ φαφαγητό μας βγαίνει ἀπὸ τὴ θάλασσα καθὼς ξεύρωμε, ἀλλά ὑπάρχει καί τὸ δορυκτὸ ἀλάτι πού βρίσκεται μέσα στὴ γῆ. Στὴ Γαλλία ὑπάρχουν πολλὰ μεταλλεῖα ἀπὸ δορυκτὸ ἀλάτι καί αὐτὰ δέν εἶναι ἄλλο παρὰ ἀπέραντα στρώματα ἀπὸ χλωριούχον σόδιον πού ἔχουν σχηματισθῆ με διάφορες γεωλογικὲς μεταβολές πού ἐπέρχονται

Στὴν Κίνα ὑπάρχουν ἐπίσης πολλὰ μεταλλεῖα δορυκτοῦ ἀλατιοῦ πού τὰ ἐκμεταλλεύονται ἀπὸ τὸν δέκατο ἑβδόμο αἰῶνα μόνο πού κάθε χρόνο ἀναγκάζονται νά σκάβουν πρὸ βαθιὰ γιά νά βροῦν ἀλάτι καί ἐπειδὴ ἡ μεταφορὰ τοῦ ἀλατιοῦ ἀπὸ τόσο βάθος θὰ ἦταν πολὺ δύσκολη δεδομένου ὅτι

τὸ σημερινὸν βάθος ὑπερβαίνει τὰ χίλια μέτρα οἱ Κινέζοι πού τοὺς νομίζουμε κουτοὺς βροῦσαν τὸν τρόπο νά μεταφέρουν εὐκόλα τὸ δορυκτὸ ἀλάτι.

Ἐγκατέστησαν ἓνα διπλὸ σωλῆνα νεροῦ ὁ ἓνας στέλνει τὸ νερὸ κάτω καί λυώνει τὸ ἀλάτι καί ὁ ἄλλος ἀνεβάζει ἐπάνω τὸ ἀλατισμένο νερὸ.

Ὅταν φθάσει στήν ἐπιφάνεια ἐξατμίζεται τὸ νερὸ καί μαζεῦνται τὸ ἀλάτι. Μὲ αὐτὸ τὸ σύστημα βγάζουν 300.000 τόννους ἀλάτι τὸν χρόνο.

Τὸ ἰσχυρότερο μικροσκόπιο

Ὅλοι ξεύρετε τι εἶναι τὸ μικροσκόπιο, ἀλλὰ αὐτὸ πού ἴσως δέν ξεύρετε εἶναι ὅτι πέραν μᾶς ὠρισμένης ἀποστάσεως τὸ μικροσκόπιο καθίσταται ἀνίσχυρο.

Πολλοὶ προσπάθειαν ἔγιναν, ὥστε νά ἀυξηθῆ ἡ δύναμις τῶν διαφύρων φακῶν, ἀλλὰ ἀπέβησαν μάταια μέχρις ὅτου ἀνεκαλύφθη ὅτι δέν ἦσαν οἱ φακοὶ πού ἔπαιαν, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ σύστασις τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ἡ ὁποία δέν μᾶς ἐπιτρέπει νά διακρίνουμε τὰ κατ' ἔξοχὴν μικρὰ σώματα.

Κατόπιν τῆς ἀνακαλύψεως αὐτῆς ἐμελετήθη ἡ παρέμβυσις ἐνὸς δίσκου ἰκανοῦ νά ἀπορροφᾷ ὅλας τὰς ἀκτίνες τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος πλὴν τῶν γαλαζίων. Ὑπὸ τὸ γαλάζιο δὲ αὐτὸ φῶς κατέστη δυνατὴ ἡ παρατήρησις λεπτομερειῶν πού διαφοροτικὰ ἦσαν τελείως ἀθέατοι.

Ἐπειδὴ ὁμως τὸ γαλάζιο φῶς εἶναι πολὺ κουραστικὸ γιά τὸ μάτι ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆς ἐτελειοποιήθη με χρησιμοποίησιν ὑπεριώδων ἀκτίνων.

Ἄλλὰ νέες δυσκολίες ἐπαρουσιάσθησαν:

Τὸ μάτι ἦταν ἀνίκανο νά διακρίνῃ τὰς ὑπεριώδους ἀκτίνες. Γιὰ νά ὑπερπηδηθῆ ὁμως καί ἡ δυσκολία αὐτὴ τὸ μάτι ἀντικατεστάθη με φωτογραφικὴ πλάκα πάνω στήν ὁποία ἀποτυπώνονται τὰ σώματα πού θέλουμε νά μελετήσουμε τόσο ηἰξημένα εἰς ὄγκον, ὥστε καί ἡ παραμικρότερη λεπτομέρεια εἶναι καταφανής.

Ἡ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

Ἡ Μάρκη

Ἡ Μάρκη!!! Μὰ ποιὰ εἶναι αὐτή, ἡ περιβόητη Μάρκη. Ἀπλούστατα ἡ μικρούλα μου ἡ γατίτσα ἡ τρελλὴ θεότρελλη Γκιού -Γκιού ὅπως τὴ λέω χαῦδευτικά. Μὰ ὅποιος καί νά τὴν δῆθὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Εἶναι ἡ Γκιού -Γκιού μιά χαριτωμένη κατάσταση μικρούλα γατίτσα με πορτοκαλιὰ στίγματα, πού φαντάζονταν σὰν μπουκετάκια γαζίες. Ἐχει ἓνα κεφαλάκι τόσο δά μικρούλικο στολισμένο με τὰ πιὸ ἔξυπνα ματάκια. Ὡ! τὰ ματάκια τῆς εἶναι ἐκεῖνα πού με ξετρελαίνουν, στρογγυλά-στρογγυλά μ' ἓνα πράσινο ὠραῖο χρῶμα χτυπητό.

Ὅταν μ' βλέπει τρέχει καί σκαρφαλώνει ἀπάνω μου, κ' ἀρχίζει τὰ παιχνίδια.

Μιά μέρα ἀκουμπισμένη στὸ παράθυρο, ἀκούω ἓνα χαρούμενο νιάου-νιάου. Κυττάω ἀπὸ δῶ, ἀπὸ κεῖ, κ' ὅταν ἀντήχησε ἀρκετὲς φορές τὸ νιάου βλέπω τὴ Μάρκη, ἀνεβασμένη στὴ κορυφὴ ἐνὸς δένδρου τῆς αὐλῆς, πού βροσιότανε ἀπέναντι ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἐ! Μόλις κατάλαβε ὅτι τὴν εἶδα, ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς, ἔτρεχε ἀπάνω στὰ κλαδιά.

Τὸ ἀποτέλεσμα ποῦ ἦταν παρα αὐτῶ; Ἐπεσε. Ἀλλὰ δέν ἔφτανε μόνο αὐτὸ. Ὁ ἀδελφός μου εἶχε κρεμάσει ἓνα σίδερο στὸ δέντρο. Μὲ τὸ πέσιμο τῆς Μάρκῃς, ἔπεσε καί κεῖνο καί τὴν χτύπησε στὸ ποδαράκι τῆς ἀριετῆ. Μ' ὅλο τὸ αἷμα πού τρέχε ἦρθε κατ' εὐθείαν σὲ μένα. Τὴν ὥρα πού τῆς ἔδεναι τὸ ποδαράκι, κυττώντας με μούγλυφε τὸ χέρι. Ἦταν τὸ εὐχαριστῶ τῆς. Κάτι τέτοια λοιπὸν ὅσα δέν πρέπει κανεὶς νά τὰ ἀγαπᾷ;

Ἐλ. Σπυροπούλου

Καλλιθέα τῆ 29,9)1933

Φιδινόσωρο

Ἡ φύσις εἶναι μελαγχολικὴ. Μαῦρα καί ἀσημένια σύννεφα περνοῦν σὸν ὡς χθὲς ἀκόμη καταγάλανο οὐρανὸ καί προμυτινὸν βροχή. Καθισμένη στὸ δωμάτιό μου ἀναπολῶ τὸ ὄμορφο καλοκαιράκι. Ἀναπολῶ τις

στιγμὲς πού καθισμένη κάτω ἀπὸ τὰ καταπράσινα δένδρα καί ἀπὸ τὸν γαλάζιο οὐρανὸ, αἰσθανοῦμαι ἀκούγοντας τὸ γλυκὸ τραγούδι τῶν πουλιῶν καί παρακολουθώντας τὰ τρελλὰ φτερουγίσματα κάποιας πεταλούδας, τὸ δροσερὸ ἀεράκι μυρωμένο ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν νά με χαϊδεύῃ.

Ἡ φύσις τότε στολισμένη με τὰ καταπράσινα δένδρα καί με τὰ πολύχρωμα μυρωμένα λουλουδάκια τῆς, εἰδέχεται με χαρὰ τις θερμὲς ἀχτίδες τοῦ ξανθοῦ Φοίβου πού ἀναξωγονοῦσεν τὰ πάντα. Ἐξάφνα καί μικρὰ κτυπήματα στὰ τζάμια τοῦ παραθύρου με ἔβγαλαν ἀπὸ τοὺς στοχασμούς μου. Κυττάζω ἔξω καί βλέπω ὅτι ἀρχισ νά βρέξη. Στὴν ἀρχὴ χονδρὲς στάλας πέφτουν με βία στὴ γῆ καί σὲ λίγο μιά σαγδαῖα βροχὴ λούζει τὰ πάντα. Σὲ λίγο ἡ βροχὴ σταματᾷ. Κάποια φοβισμένη ἀχτίδα πού κατῶρθωσε νά ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ μαῦρα σύννεφα, στέλνει ἓνα ἀπαλὸ καί φιοριεμένο φῶς στὴ φύσι πού τὴν κάνει νά φαίνεται πρὸ μελαγχολικῆ...

Καρυάτις

Σεπτέμβριος 1933

Τὸ Ἡλιοβασιλευμα

Στὴν εὐσι ἓνα ῥόδινο χρῶμα πλαισίονε τὸν οὐρανὸ ὁ ἥλιος ἀρχισ νά γέρνῃ κουρασμένος πίσω ἀπὸ τὰ πανήψηλα βουνὰ αἱ τελευταῖες πορφύρες ἀχτίδες του κοκκίνιζαν τὰ πάντα. Στῆς μακρινὲς βουνοκορφές ἔλαμπαν οἱ χλωμὲς τελευταῖες ἀναλαμπές τοῦ λυκόφωτος.

Ὁ ἥλιος ἔσβυσε δειλὰ πίσω ἀπὸ τοὺς θαλασσοδαρμένους βράχους ἡ θάλασσα ἀκούραττα ἔγλυψε τὴν ἀμμουδιά. Μιά ψαροπούλα φάνηκε μαζεύοντας τὰ κατάλευκα πανιά τῆς, τὰ νυχτοπούλια, ἀρχισαν πάλι τὸ μονότονο τραγούδι τους με τὴ στρίκκηρη φωνή τους καί σὲ λίγο, τὰ πάντα ἠσώχασαν σκεπασμένα με τὸ μαῦρο πέπλο τῆς νύχτας.

Ὁ Μικρὸς Ρεπόρτερ

Τρίκκαλα 24 Σεπτεμβρίου 1933

Για νὰ γεζᾶτε

Μία σαρὰκλῆσις

Ἐνας ἀπελπισμένος λέγει:
— Ἀχ! Παναγιά μου πάρε με, καί γὼ στὴ χάρι σου θὰ σοῦ φέρω μιά λαμπάδα ἴσα με τὸ μπόι μου. (!)

Ὁ γέρος καὶ οἱ μυῖγες

Πάνω σ' ἓνα γέρο πού κοιμάται κάθονται μερικές μυῖγες οἱ ὁποῖες τὸν ἐνοχλοῦν διαρκῶς. Ἀπ' τὰ πολλὰ ξυπνάει ὁ γέρος καί φωνάζει θυμωμένος.

— Ἐ μωρὲ μυῖγες θὰ μ' ἀφήσετε ὑσηχο ἢ θ' ἀρπάξω καμμιὰ καρέκλα...!

Οἱ ῥόδες κυλοῦν

Ὁ μικρὸς Τζᾶν λέει στὴ μαμά του ἐνὸς βλέπει τὸ τραῖνο νά τρέχει:

— Μαμάκα γιά κύτταξε, οἱ ῥόδες τοῦ τραίνου κυλᾶνε.

Πᾶνος Στρατηγᾶς

Εἰς τὸ Δικαστήριον

Ὁ Πρόεδρος. — Ὅστε λοιπὸν ἀρχισαν νά κτυποῦνται με δυὸ καρέκλες. Καί σεῖς δέν ἐπροφθάσας νά τοὺς χωρίσετε.

Ὁ Μάρτυς. — Θὰ ἐδοκιμαζα ἂν εὑρίσκα καί τρίτη καρέκλα.

Πρόδοδος

— Πῶς πηγαίνεις στὰ γεωμετρικά, προσδεύεις καθόλου.

— Βέβαια. Στὴν ἀρχὴ, δέν μποροῦσα νά καταλάβω τί μου ἔλεγε ὁ καθηγητῆς. Τώρα δέν μπορεῖ νά καταλάβῃ ὁ καθηγητῆς τί τοῦ λέω ἐγὼ.

Ἀνταλλαγὴ

φιλοφρονήσεων

— Ὡ, φίλε μου Γιάννη, εἶχα νά σὲ δῶ πέντε χρόνια τὸ λιγώτερο.

— Ἐγὼ Κώστα μου, εἶχα νά σὲ ἰδῶ περισσότερο καιρὸ ἀκόμη.

Ἄλκιμος

Ὁ δάσκαλος: Μίμη, ποιὸς ἦταν ὁ Νέρων;

Μίμης: Τὸ σκυλάκι πού εἶχα με, κύριε.

Ἄτθις

Ἔτοιμότης

Ὁ δάσκαλος (στὶς πρώτες βολιθίες): Τοτό, όταν δοῦμε ἓνα πού πνίγεται στὴ θάλασσα, τί πρέπει νὰ κάνουμε;

Τοτός: Νὰ πάρουμε τὰ ρούχα του, γιὰ νὰ μὴν τοῦ τὰ κλέψουν.

Ἀγορία

Στὸ μάθημα τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, ὁ διδάσκαλος: Νίκο, ἂν σοῦ εἶδνα μιά σοκολάτα τί θὰ ἔλεγε;

Νίκος: Πού εἶναι ἡ σοκολάτα! Δὲν τὴν βλέπω.

Καρτέτις**Φρόντιζε τὸ Λαίτι σου**

Μιά πλούσια νοικοκυρὰ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ σπιτί της τοῦς ὑπηρέτας καὶ τὶς ὑπηρετίες, ἀλλὰ παρετήρησε ὅτι τὰ οικονομικά της δὲν ἐπληθύναν διόλου καλὰ καὶ ἡ περιουσία της ἤλαττώνετο ἡμέρα μετὴν ἡμέρα.

Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ πάη εἰς τὸν πνευματικὸν τῆς ἐνορίας της νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλὴν του.

Ὁ πνευματικὸς, γέρος πολὺ συνετός, ἀφοῦ ἄκουσε τὸν τρόπον τῆς διοικήσεως τοῦ σπιτιοῦ της ἔκατάλαβε τί εἶχε συμβεῖ.

Ἐμπῆξε στὸ διπλανὸ δωμάτιο βρήκε ἓνα κιβώτιο καὶ ἐγύρισε καὶ τὸ ἔδωσε στὴν νοικοκυρὰ λέγοντάς της: «Τὸ κιβώτιο αὐτὸ, κόρη μου, νὰ τὸ περιφύγῃς ἓνα χρόνον τακτικὰ κάθε μέρα τρεῖς φορές στὸ μαγειριό, στὴν ἀποθήκη, στοὺς σταύλους, καὶ εἰς ὅλο τὸ σπιτί, κι' ἔτσι θὰ διορθωθοῦν τὰ οικονομικά σου.

Ἡ ἀγαθὴ νοικοκυρὰ ἔκαμε ὅπως τῆ; εἶπε ὁ πνευματικὸς.

Πρῶτα ἐπήγαγε στὴν ἀποθήκη κι' εὑρίσκει τὸν ὑπὸ ὑπὸ ἔχει κρυμμένα κάτω ἀπὸ τὸ σακάκι του 1-2 μπουκάλια κρασί.

Εἰς τὸ μαγειριὸ τὴν νύκτα εὑρίσκει τὶς ὑπηρετίες νὰ ἐτοιμάζον γλυκὰ γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους.

Μετὰ ἓνα χρόνον παρέδωσε τὸ κιβώτιο στὸν πνευματικὸν κατενθουσιασμένη.

Ὁ πνευματικὸς τότε ἄνοιξε τὸ κιβώτιο καὶ εἶπε: «τὸ περιεχόμενον τοῦ κιβωτίου κόρη μου, σοῦ τὸ χαρίζω».

Ὅταν τὸ ἄνοιξε ἔβγαλε καὶ τῆς ἔδωσε ἓνα χαρτί πού ἔγραφε: «Γιὰ νὰ βρισκῶνται σὲ καλὴ κατάστασι τὰ οικονομικά σου, πρέπει σὺ ἢ ἴδια νὰ τὰ ἐπιβλέπῃς καὶ νὰ μὴ ἀφήνῃς τοῦς ὑπηρετάς νὰ κάμουν ὅ,τι θέλουν.

Ἄλκιμος

Ὁ Βασιλικὸς μου

Φουντωτός, καταπράσινος καὶ περίφανος περνᾷ ὁ βασιλικὸς μου τὴν μικρὴ ζωύλα του στὴν γλάστρα πού τὸν ἔχω φυτεύσει. Τὸ πρῶτ' ἔθ' ἀσηκωθῆ καὶ θὰ ρουφήξῃ ἀρότταγα τὸν μυρωμένο ἄερα. Ὑστερα θὰ δεχθῆ μετ' εὐχαρίστησι τὸ δροσερὸ νεράκι πού θὰ τοῦ προσφέρω καὶ θὰ πιᾷ τὴν ζουβέντα μετὰ τὰ ἄλλα λουλούδια:

—Καλημέρα, κυρὰ Λερμονιά.

—Καλημέρα, κύρ Βασιλικέ, τί κάνετε;

—Καλά, εὐχαριστῶ, δὲν νομίζετε μάλιστα πὼς αὐτὲς τὶς μέρες ἔχω πολὺ φουντώσει κι' εἶμαι μιά χαρά;

—Δὲ λέω, ἀλλὰ κυτᾶτε καὶ τὸ λερμόνι πού κρέμεται στὸ κλαρί μου, δὲν εἶναι ἀνὰ χειρὶ μπάρι;

—Χμ! ἓνα λερμόνι, λέει ὁ βασιλικὸς καὶ ἀρχίζει ὁ καυγάς, Παρ' ὀλίγο νὰ πιασθοῦν καὶ στὰ χέρια μάλιστα, ἀλλὰ ἡ εὐγενειὰ ὁρτένια μπαινὲι στὴ μέση καὶ τοὺς χωρίζει.

Μιά μέρα πού πῆγα νὰ τὸν ποτισῶ ὅμως βρῖσκω τὸν βασιλικὸ μου σὲ κακὸ χάλι, μαρμμένο, κι' ἔλεεινόν. Ἦταν βαρετὰ ἀρρωστος. Ἀρχισα ἀμέσως τὰ γιαντροσόφια, τὸν ἄντιξα πρῶτ' καὶ βράδυ, καὶ σιγὰ σιγὰ τὸν ἔβλεπα νὰ ἀναστένεται πάλι.

Δὲν φαντάζεσθε τὴν χαρὰ μου όταν ἓνα πρωῖνὸ τ' Αὐγούστου τὸν εἶδα πάλι σὰν καὶ πρίν, φουντωτό, φουντωτό, ἔνω τὸ νεράκι πού τοῦ ἔχνα γινόταν μύρια διαμαντάνια ἐπάνω στὰ φύλλα του μετὰ τὸ γλυκοφίλημα τοῦ ἡλίου.

Ἄγγελος Λέσιος

Παιδικὸς Ὀμιλος**«Τὰ Ἑλληνόπουλα»**

Συνεχίζομεν τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων ὅσων ἀναλαμβάνουν τὴν ἰδρυσιν τῶν Παιδικῶν Ὀμιλῶν εἰς τὰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θὰ ἀνακοινώσομεν τὸν σχολὸν τοῦ Ὀμίλου.

Κωνσταντῖνος Μαλακοῦτης, ὁδὸς Δερβενίων 11 Ἀθήναι.

Πότης Πολίτης, μαθητῆς Β' Γυμνασίου, Σπάρτη.

Κωνσταντῖνος Ζαγγογιάννης

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΚΑΛῶΝ ΠΡΑΞΕῶΝ**Κάνε τὸ καλὸ****καὶ ρίξτε στὸ γυαλὸ**

Ἀχ!... Πεθαίνω!... ἀκούστηκε νὰ λῆ μιά πνιγμένη φωνή.

Ὁ κύρ Δημήτρης, πού περνοῦσε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ τὸ δρόμο ἔκείνο, τινάχτηκε ἀπότομα.

Εἶχε γνωρίσει τὴ φωνὴν τοῦ πιὸ ἄσπινδου ἐχθροῦ του, πού πέθαινε σιγὰ - σιγὰ, κάτω ἀπὸ τὸ κάρο του τὸ γεμάτο ἄμμο, ἐνῶ ἓνα σορὸ κόσμος ἦταν μαζεμένους τριγύρω.

—Ναί! δὲν γελιέμαι! Εἶναι αὐτός! Ὁ κύρ Κώστας! ὁ ἄσπονδότερος ἐχθρός μου! Εἶπε μέσα του.

—Βοήθεια!... Βοήθεια! Κύρ Δημήτρη! σώσε με!...

—Ἄκου μου ζητᾷ καὶ βοήθεια! Ὁ ἐχθρός μου! Ἀλλὰ εἶναι χειρσιανός! Κάνε τὸ καλὸ καὶ ρίξτε στὸ γυαλὸ, λέει ἡ παροιμία! Καὶ μετὰ γιὰ αὐτὴν ὄρμησε πρὸς τὸ κάρο καὶ ἀφοῦ ἀπώθησε τοὺς ἄλλους:

—Ἐχει πολλὴ ὄρα κάτω ἀπὸ τὸ κάρο; ρώτησε.

—Ὄς μισή, τοῦ ἀπήντησαν.

—Λοστὸ; δὲν ἔχει λοστὸ; ξαναρώτησε.

—Πῆγαν νὰ φέρουν.

—Ὁ! ἀργήσουν;

—Εἴκοσι λεπτά περίπου.

Εἴκοσι λεπτά! Εἶναι πολὺ! Θὰ πεθάνω! Καὶ χωρὶς νὰ προλάβουν νὰ τὸν κρατήσουν, μῆρες κάτω ἀπὸ τὸ κάρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ σηκώνῃ μετὰ τὶς πλάτες του. Τὸ κάρο ἄρχισε νὰ σηκώνεται. Σηκώθηκε ὁ κύρ Κώστας. Βγήκε ἀπὸ κάτω κατακίτρινος καὶ ξεσχισμένος καὶ ὁ κύρ Δημήτρης.

—Κάνε τὸ καλὸ καὶ ρίξτε στὸ γυαλὸ! ἐπιθύρισε καὶ ἔφυγε τρέχοντας.

Βόλος 31-7-33

Α. Μακρυγιάννης

καὶ Δημήτριος Παπακωστας, Λαμία.

ΣΗΜ. Ὁ Ἄγγελος Λέσιος στὴν Θεσσαλονίκη, δέχεται κάθε Τρίτη στὰς 6 μ. μ.

Λιλή. —Γιατί όταν εἶναι πολλὸ ζέστη βρέχει;

Τοτός. —Γιατί ὁ οὐρανὸς ἰδρώνει κι' αὐτός.

Μίνυ Μάους

Ἀθήναι—Σόλωνος 18α Ὁραὶ γραφεῖον 6-8 μ. μ. πλὴν Πέμπτης καὶ Κυριακῆς.

Μεταξὺ μας**Ἀγαπητὰ μου παιδιὰ**

Μετὰ τὶς πρώτες φθινοπωριάτικες μέρες πνευτώδης κίνησις παρατηρεῖται ἀνάμεσα στὸ μικροκόσμο σας.

Τὰ σχολεῖα ἀνοίγουν καὶ πάλι τίς πύλες τους γιὰ νὰ σᾶς δεχθοῦν, φρεσκαρισμένους ἀπὸ τὴν καλοκαιριάτικὴν ζωὴν καὶ νὰ σᾶς προσφέρουν τὴν ἀστερευτὴν πηγὴν τῶν γνώσεων, πού σιγὰ σιγὰ θὰ σᾶς μεταβάλλῃ ἀπὸ παιδιὰ σὲ ὄρμητους ἀνθρώπους.

Κάθε σχολικὴ χρονιά εἶναι γιὰ σᾶς ἓνα βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἓνα βῆμα πρὸς τὴν ζωὴν, πού ἀπὸ σᾶς τοὺς ἴδιους ἐξαορτᾶται, ἀπὸ τὴν φιλομάθεια σας, ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία σας γιὰ τὴν πρόοδο, νὰ τὴν ἀντιμετωπίσετε μιά μέρα μετὰ τὴν ἀνταπεξέλιθον κάθε δυσκολίας.

Μὴ λυπᾶσθε τοὺς κόπους πού κάνετε σήμερα, κάθε ὄρα μελέτης πάρα πάνω θὰ εἶναι γιὰ σᾶς ἀργότερα μιά ὄρα ἰκανοποιήσεως περισσότερη.

Ὅπως στὴν ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ σᾶς λέγαμε χαροῖτε τίς διακοπὲς σας, τώρα σᾶς λέμε, δοθῆτε μ' ὅλη σας τὴν ψυχὴν στὰ γράμματα, γιὰτὶ ἂν ἴσως ὅλοι τώρα δὲν τοῖσθε τὴν ἀπόλαυσιν τῆς μαθήσεως, ἀργότερα σὺν μεγαλώσετε ἢ θύμησι σας, γυρίζοντας στὰ περασμένα, θὰ βλέπῃ μετὰ συγκίνησι μέσα στὸν θολωμένον καθρέφτη τοῦ παρελθόντος, ἓνα παιδικὸν οχημένον μ' ἀγάπην ἐπάνω στὸ βιβλίον του, καὶ τὸ παιδάκι αὐτὸ δὲν θὰ εἶναι ἄλλο παρὰ ὁ ἑαυτός σας.

Ἡ φίλη σας

Ἐγκρίσεις ψευδωνύμων

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ψευδωνύμου γιὰ ὅλον τὸν χρόνον δέχ. 10. Πλᾶϊ στὸ ψευδώνυμο γράφεται τὸ ψηφίον α ὅταν πρόκειται γι' ἀγόρια καὶ κ ὅταν πρόκειται γιὰ κορίτσια.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα. Προσωπιδόφορος (α)

Πρόσκοπος (α)

Καρυτῆς (κ)

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Μαρίαν Σφηνιά: Τὴν συνδρομὴν σου ἐλάβαμε καὶ σὲ ἐνεγράψαμε εἰς «Τὰ Ἑλληνόπουλα». Ἐλπίζομε νὰ γίνῃς καὶ σὺ ὅπως καὶ τὰλλα παιδιὰ μιά πραγματικὴ φίλη τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ γρήγορα νὰ συνεχερῶσθῃς καὶ στὴν Σελίδα Συνεργασίας Φίλων. ἀφοῦ προτείνῃς κι' ἓνα ψευδώνυμο.

Γ. Δημητρακόπουλον: Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ καλὸ σου γράμμα καὶ γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό σου. Προσπάθησε τώρα μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν σου νὰ διαδώσῃς «Τὰ Ἑλληνόπουλα».

Μ. Γεηγοριάδην: Εἰς τὴν πρότασιν σου ὅπως ἀναλάβῃς τὴν ἰδρυσιν τοῦ Παιδικοῦ Ὀμίλου «Τὰ Ἑλληνόπουλα» εἰς τὴν Θεσσαλονίκη, σὲ πρόλαβε καθὼς θὰ ἴδες ὁ Ἄγγελος Λέσιος. Σπέυσε λοιπὸν νὰ τὸν συναντήσῃς γιὰ νὰ συνεχερῶσθῃτε καὶ ἀπὸ κοινὸν νὰ ἀναλάβετε τὴν ἰδρυσιν του. Θὰ τὸν εἴρη; σπιτι τοῦ κάθε Τρίτη στὰς 6 μ. μ.

Ἐλ. Σπυροπούλου. Τὰ γράμματα σου μᾶς προξενοῦν πάντα μεγάλην χαρὰν, ὄχι μονάχα γιὰτὶ μᾶς ἐκφορᾶν τὸν ἐνθουσιασμό σου γιὰ «Τὰ Ἑλληνόπουλα» ἀλλὰ γιὰτὶ μᾶς ἀφίνουν συγχρόνως νὰ καταλάβομε πὼς; εἶσαι ἓνα παιδί μετὰ θειτικὸν χαρακτῆρα, μετὰ σύνεσι, κι' ἀγάπην γιὰ ὅτι εἶναι ἰκάνον νὰ μᾶς δηγήσῃ πῶς φυλά.

Τέτοια χαρίσματα εὐχόμεθα σ' ὅλες τὶς Ἑλληνόπουλες μας, γιὰ νὰ διαμορφωθῇ μιά νέα γεννητὰ ἄρτια καὶ ἀξιόπεινη.

Ν. Ὁρολογόπουλον: Τὴν τρίτην συνδρομὴν σου ἐλάβαμε καὶ σὲ ἐνεγράψαμε ἐκ νέου συνδρομητὴ ἀπὸ τὸ φύλλο 14 μέχρι τοῦ 19 συμπεριλαμβανομένου.

Ἡ προηγούμενη συνδρομὴ σου περιελάμβανε τὰ φύλλα 8-13.

Σοφία Χανδράκη: Σοῦ εὐχόμεθα τὸ καλὸς ἡλθες μεταξὺ τῶν φίλων μας καὶ σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα τὰ καλὰ σου λόγια καὶ γιὰ τὴν συνεργασία πού μᾶς στέλλῃς Δεχόμεθα καὶ μεταφράσεις γιὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας φίλων, φθάνει νὰ τὸ ἀναφέρῃς εἰς τὸ τέλος τοῦ διηγήματος, δηλαδὴ, «μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ἢ Ἀγγλικοῦ κλπ.» Θάπρεπε ὅμως νὰ ζητήσῃς καὶ τὴν ἐγκρίσιν ψευδωνύμου.

Νικόλαον Πανιπέρην. Καλὸς ὄρισες καὶ σὺ μικρὸς μας φίλε. «Τὰ Ἑλληνόπουλα» ὄλο κι' ἀνοίγουν τὴν ἀγκαλιά τους πῶς μεγάλην γιὰ νὰ δεχθοῦν τοῦς φίλους πού καθημερινῶς τοὺς ἐρχοῦνται ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Ἑλλάδος. Ἄν σ' ἐνδιαφέρῃ νάχησις καὶ τὰ πρῶτα μᾶς φύλλα στείλε μᾶς τὸ ἀντίτιμὸν τοῦς σὲ γραμματόσημα καὶ θὰ τὰ λάβῃς ἀφοῦ μᾶς γυριστοῦν καὶ τὴν διευθύνσιν σου. Ἐτσι θὰ προσανατολισθῇς καλλίτερα στὸ πνεῦμα τοῦ περιοδικοῦ σας.

Πότην Πολίτην. Καὶ βέβαια σὲ θυμωμένα κι' ἀπορούσαμε μάλιστα πού τόσο καιρὸ μᾶς εἶχε ἀφίση χωρὶς εἰδήσεις σου. Νὰ ὅμως πού τὸ γράμμα σου μᾶς ἐξηγεῖ τὸν λόγο. Ἡ τρίτην συνδρομὴ εἶναι δραχμῆς εἴκοσι. Μπορεῖς νὰ μᾶς τὴν στείλῃς σὲ γραμματόσημα, λέγοντάς μας συγχρόνως ἀπὸ ποῖο φύλλο θέλεις ν' ἀρχίσῃς τὴν συνδρομὴν σου.

Θεόφιλον Ἀριστόπουλον. Τὸ διδασκαλικὸ πνεῦμα δὲν τὸ δημοσιεύσαμε γιὰτὶ δὲν εἶναι κατὰλληλον, εἶναι ἀνυπαδαγωγικόν. Στείλε μᾶς τίποτα ἄλλο.

Α. Φλόνα: Ἐκ παραδρομῆς τὰ περιοδικὰ εἶχαν ἐξακολουθήσει νὰ στέλνεται στὴν Θεσσαλονίκη. Γράψε μᾶς ἂν τὰ βρήκες ἐκεῖ ἢ ἂν ὄχι ποῖα φύλλα σοῦ λείπουν γιὰ νὰ σοῦ τὰ στείλωμε.

Ἐμ. Καζμπάκαν: Τὴν συνδρομὴν σου λάβαμε καὶ σὲ ἐνεγράψαμε συνδρομητὴ, σὲ παρακαλοῦμε ὅμως νὰ μᾶς γνωρίσῃς ἀπὸ ποῖος θέλῃς ν' ἀρχίσῃς τὴν συνδρομὴν σου, γιὰτὶ παρελείψαμε νὰ τὸ κάμῃς; Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἰνδικὸν Γρίφο, πού μᾶς ἀρῶτα; τὸν τρόπον τῆς λύσεως σοῦ τὸν ἐξηγοῦμε. Ὁ ἀριθμὸς πού σημειώνεται κοντὰ στὰ κεφαλαῖα

γράμματα δηλώνει πόσα γράμματα πρέπει νὰ ἀκολουθήσουν γιὰ νὰ σχηματισθῇ ὁ,τι γράφεται ἐντὸς τῆς παρενθέσεως, ἢ το ῥῆμα, οὐσιαστικὸν λπ. Τὸ σύνολον θὰ ἀποτελῇ κάποια παροιμία, κάποιον ῥητό, κάποιον γνωστὴν σημαίνουσα φράσι καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Καθὼς θὰ εἶδες στὸ 14^ο φύλλο μας σὲ πρόλαβες ἄλλος στὴν ἰδέα τῶν ἀνταποκρίσεων. Ἄφου ὅμως τυχαίνει νὰ ναι καὶ δική σου σκέψις περιμένουμε νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ. Πρόσεξε ὅμως στὸν ὀρισμὸ τῆς ἀνταποκρίσεως πού τὸν ἐξηγοῦμε καθ' ὅς θὰ ἰδῆς πάρα κάτω σ' ἕναν ἄλλο μας φίλο. Γιὰ τὸ βιβλίον πού μᾶς γράφεις σὲ παρακαλοῦμε νὰ τὸ ἐπαναλάβῃς καθαρογραμμένον γιὰτι δὲν καταλαβαίνουμε τι ζητᾷς. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Παιδικὸ Ὀμίλον «Τὰ Ἑλληνόσπουα» παρακαλοῦμε τὴν σχετικὴν στήλην ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ σὰς δοθοῦν ὁδηγίαις.

Ἄγγελον Δέσιον: Τὴν ἀνταπόκρισι σου εἰλάβαμε, ἀλλὰ θὰ τὴν φιλάξωμε γιὰ νὰ δημοσιευθῇ μετὴν σειράς τῆς ὡς συνηγορία στὴν σχετικὴν σελίδα, μετὴν ἐπιγραφῆν: Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ σχολείου μου: Ἡ ἀνταπόκρισις πρέπει νὰ ἔχῃ ἄλλο χαρακτῆρα. Δηλαδὴ μῆσα σὲ λίγα λόγια νὰ ἀναφέρῃς σημανίνοντα γεγονότα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἰδική σου ἀτομικότης νὰ μὲν ἔσῃ. Περιμένουμε λοιπὸν μίαν πραγματικὴν ἀνταπόκρισι.

Μιλτιάδην Κύρου. Σὲ δεχομεθα καὶ σένα, καλὸ μας παιδί, μ' ἐνθουσιασμό. στὸν φιλικὸν μας κύκλον, καὶ σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν συνεργασία σου. Χαίρομεθα πού θὰ συνεργασθῆς μετὸν κοινὸν μας φίλον γιὰ τὴν Ἰδρυσι τοῦ Παιδικοῦ Ὀμίλου στὴν Βέροια. Στὸ ἄλλο μας φύλλο θὰ σὰς δώσωμε περισσότερας λεπτομερείαις γιὰ τὸν σκοπὸ τοῦ Ὀμίλου καὶ τὴν δράσι του.

Κωνσταντίνον Ζαργγιάννην. Θὰ μᾶς ὑποχρέωσης ἂν ζητήσης ἀπὸ τὸν θεῖον σου νὰ στείλῃ μας πικραλὰβὴ ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, τὸ βραβεῖον σου. Τὰ γραφεῖα εἶναι ἀνοικτὰ καθ' ἡμερῶς, πλὴν τῆς Πέμπτης, 6-8 μ.μ. Θὰ τὸ παραδώσωμε μόνον σὲ ὁποιον μᾶς φέρῃ ἕνα ἐπισκεπτήριο τοῦ θείου σου ὑπογραμμένον ἀπὸ τὸν ἴδιον. Εὐλόμηθα καλὴ πρόοδος στὴν Ἰδρυσι τοῦ Παιδικοῦ Ὀμίλου πὺν ἀναλαμβάνεις μα-

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ Β'. ΕΞΑΜΗΝΟΥ

Δεχόμεθα λύσεις ἕως τὰς 25 Νοεμβρίου.

92. Συλλαβόγριφος

Ἀριθμὸς, γράμμα, κτητικὸ
Ἄν τὰ ἐνώσεως καὶ τὰ τρία
Βλέπει: ἔξαφνα Θεοῦ
Ἀπὸ τὴν μυθολογία.

Διάνα

93. Γρίφος

εἶπα εἶπα εἶπα

πάντων

Ἄλκιμος

94. Αἶνιγμα

Μία νότα ἂν ἐνώσεως
Μ' ἕνα ἀριθμητικὸ,
Μία πόλι τῆς Ἑλλάδος
Σχηματίζεις στὸ λεπτὸ.

Δαμιωτάκι

95. Ἰνδικὸς Γρίφος

Φ 4 (προστακτικὴ) Τ 1 (ἀρ-
θρον. Γ 4 (οὐσιαστικὸν).

Μικρὸς Ρεπόρτερ

Ζὺ μετὸν φίλον σου, στὴν πόλι τῆς Λαμίας.

Ν. Πολίτην. Ἀντὶ ἄλλης διευθύνσεως θὰ μπορούσῃς; νὰ μᾶς ὑποδείξῃς τὸ σχολεῖον πού θὰ φοιτήσῃς. Ἔτσι ὅσοι θέλουν νὰ σὲ συναντήσουν θὰ μπορούσιν νὰ σὲ ζητήσουν ἐκεῖ.

Α. Μακρυγιάννην. Δὲν πρέπει νὰ ἀνυπομονῆς γιὰ τὴν συνεργασία σου πού δὲν δημοσιεύεται ἀμέσως. Ἡ ἐπιθυμία μας εἶναι νὰ ἰκανοποιῶμε ὅλους τοὺς ἀναγνώστας μας, δημοσιεύοντας κάθε τι πού κρίνεται κατάλληλον γιὰ δημοσίευσιν, καὶ ἐπιμένοντες εἶμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ διαλέγωμε πότε τοῦ ἐνὸς φίλου μας πότε τοῦ ἄλλου. Ὁ καινούριος διαγωνισμὸς μας λύσεων θὰ κρατήσῃ ἕνα ἑξάμηνον, κ' αὐτὸ γιὰ νὰ μπορούμενὰ προσφέρειμας καλλίτερα δῶρα γιὰ βραβεῖα. Ἀρχίσε ἀπὸ τὸ προηγούμενον φύλλο ὅπου ἐμὲ παραδρομῆς ἀντὶ νὰ σημειωθῇ «Διαγωνισμὸς Β' Ἑξαμήνου» ἐγγραφή «Β' Τριμήνου» Περιμένουμε λοιπὸν νὰ λάβῃς καὶ σὺ μέρος.

Βλάσιον Μακρυκόσταν. Τὴν ἑναρξί τοῦ διαγωνισμοῦ σας εἰλάβαμε, πρὶν ὅμως τὸν καταχωρήσωμε θὰ σὰς ζητήσωμε δι' ἰ-

96. Μωσαϊκὸν

Πᾶν Ἐρμῆς,
Ἥφαιστος καὶ Δίας
Ἐνα γράμμα καθέννας τους
Δανίζουεν.
Κ' ἕναν ἄλλο θεὸν
Σχηματίζουεν.

Ν. Ε. Π.

97 Μαγικὴ Εἰκὼν

ἄνευ εἰκόνος

— Μὴν πᾶς ἐκεῖ Μαρία καὶ θὰ
σὲ βορέξῃ.

— Ποῖο θὰ με βορέξῃ;

— Αὐτὸ πού σου εἶπα.

Πονηρὴ Ἀλεπουδίτσα

98. Φωνηεντόληπον

Τ—κλ—κπς—κντ.

Ἀλήτης Βασιληᾶς

99 Αἶνιγμα

Ὅργανον εἶμα μουσικὸ
Μ' ἂν τὸ Π. τὸ κάνεις Μ
Μεσ' στὸ Στάδιο νῶν ἀρχαίων
Μὲ θαυμάζουεν οἱ Παλαιοί.
Γίνος Βούγας

διαιτέρας; ἐπιστολῆς μερικῆς ἐξηγήσεις.

ΛΥΣΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ Α' ΤΡΙΜΗΝΟΥ

Φύλλο 7ο

41. **Μαϊάνδρος:** Ὅριζοντίως: Ἴσις, Ἄρης, σοφία, ἔνθα, σόδα, σῶος, ναῦς. **Καθέτως:** Ἄτλας, σέλας, Ἔστια, Ἄργος, Σόνια, Σίμων, τόνος.

42. **Τρίγωνον:** Ὅριζοντίως: Ἥλιος, λαός, Ἴον, ος, Σ. **Καθέτως** τὰ αὐτά.

43. **Φωνηεντόληπον:** Ὁ Θεός εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος.

44. **Αἶνιγμα:** Τὸ θαυμαστικόν.

45. **Γωνία:** Ἄτλας, Κρίος, Ἐκτωρ, Κορέα, Κίμων, λίπος, Σᾶμος, **Καθέτως:** Ἄρτεμις.

46. **Συλλαβόγριφος:** Πι-τα-κῶς=Πιτακός.

47. **Δικτυωτόν:** Ὅριζοντίως: Ἄρτεμις, Γανάγρα, Μέγαλα, Σπατάλη. **Καθέτως** τὰ αὐτά.

48. **Κρυπτογραφικόν:** Ἀτλαντίς, Τιτάν, Ἀτίλας, Ἄτλας, Ἄτλας.